

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

**Translation project:
Empire of Flame and Thorns by Marion Blackwood**

**Перекладацький проєкт:
переклад книги Маріон Блеквуд «Empire of Flame and Thorns»**

BA Paper

Oleksandr Plytii
Group: PERb-2-22-4.0d

Research adviser:
Riazanov I.H., Ph.D.

*Усім вітаємо з великою, успішною
подією на захист роботи та
випуском з університету з успіхом!
02.06.2026 Плитий О Р *

Kyiv 2026

Abstract

This translation project is dedicated to exploring the challenges of reproducing emotionally colored narrative in romantic fantasy fiction through the Ukrainian translation of Marion Blackwood's novel *Empire of Flame and Thorns*. The project focuses on analyzing the stylistic devices that generate emotional expressiveness in the source text — parallelism, somatic imagery, and retort — and on identifying effective translation strategies for their reproduction in Ukrainian. Accordingly, the translation project consists of an introduction, two chapters, conclusions, and a list of references.

The first chapter contains the author's translation of five chapters of the novel presented in a parallel-text format. The primary objective of this translation was to preserve the emotional impact, ironic narrative voice, and rhythmic qualities of the original text.

The second chapter offers a detailed analysis of the translation decisions made to reproduce the emotional coloring of the text, applying the translation technique classification of Molina and Hurtado Albir (2002). Special attention is given to the systematic replacement of English dialogue quotation marks by Ukrainian em dashes as a text-level domestication strategy and to the translation challenges this substitution generates. This project will be valuable for literary translators and researchers working with romantic fantasy fiction.

Keywords: romantic fantasy, emotional coloring, translation transformations, parallelism, retort, somatic imagery, domestication.

Анотація

Цей перекладацький проєкт присвячений дослідженню особливостей відтворення емоційно забарвленого нарративу в романтичному фентезі на прикладі українського перекладу роману Маріон Блеквуд «*Empire of Flame and Thorns*». Проєкт зосереджується на аналізі стилістичних засобів, що формують емоційну виразність оригінального тексту — паралелізму, соматичної образності та ретору, — а також на визначенні ефективних перекладацьких стратегій для їх відтворення українською мовою. Відповідно, перекладацький проєкт складається зі вступу, двох розділів, висновків та списку використаних джерел.

Перший розділ проєкту містить авторський переклад п'яти розділів роману у форматі паралельного тексту. Основним завданням при виконанні цього перекладу було збереження емоційного впливу, іронічного тону нараторського голосу та ритмічних особливостей оригіналу.

Другий розділ пропонує детальний аналіз перекладацьких рішень, прийнятих для відтворення емоційного забарвлення тексту, із застосуванням класифікації технік перекладу Моліни та Уртадо Альбір (2002). Окрема увага приділяється системній заміні англійських лапок українським тире як текстовій стратегії доместикації та пов'язаним із нею перекладацьким викликам. Цей проєкт буде корисним для перекладачів художньої літератури та дослідників перекладу романтичного фентезі.

Ключові слова: романтичне фентезі, емоційне забарвлення, перекладацькі трансформації, паралелізм, ретор, соматична образність, доместикація.

Contents

Introduction	3
Chapter 1. Translation of Empire of Flame and Thorns by Marion Blackwood	4
Chapter 2. Challenges of Rendering Emotionally Colored Narrative of Empire of Flame and Thorns into Ukrainian	45
2.1 Marion Blackwood's novel: author, style, and genre context	46
2.2 Elements of Emotionally Colored Narrative in Empire of Flame and Thorns	47
2.3 Ways of Rendering Emotionally Colored Narrative into Ukrainian	48
2.3.1 Emotionally Coloured Lexicon	48
2.3.2 Parallelism	50
2.3.3 Repetition	52
2.3.4 Parallelism and Repetition Combined	53
2.3.5 Imagery	55
2.3.6 Emotionally Coloured Conversations	57
Conclusions	59
List of References	60
Appendices	62

Introduction

The translation of contemporary popular fantasy fiction into Ukrainian has emerged as a significant area of practical and theoretical interest in recent years, as the genre has attracted a rapidly growing readership in Ukrainian-language publishing. Works of romantic fantasy — a subgenre characterized by the combination of secondary-world world-building with emotionally intense first-person narration — present particular challenges for translators, as their defining stylistic qualities depend on the precise calibration of register, rhythm, and affective resonance. These qualities are not incidental features of the text but constitute its literary identity: a translation that renders the propositional content accurately while flattening the emotional coloring of the narration produces a text that is, in an important sense, not the same work.

The present translation project addresses these challenges through the Ukrainian translation of selected chapters from *Empire of Flame and Thorns* (2023), the opening volume of a romantic fantasy series by the Swedish self-published author Marion Blackwood. The novel is narrated in the first person by Selena Gale, a young fae woman living under the authoritarian rule of the dragon-shifter Iceheart Dynasty, and it employs the characteristic stylistic contrast of the genre: formal, quasi-archaic diction for world-building and institutional description set against a contemporary, ironic, and viscerally expressive narrative voice. This contrast, together with the text's systematic deployment of parallelism, somatic imagery, and witty dialogue retort, constitutes the emotionally colored dimension of the narrative that the present project aims to analyze and reproduce.

The object of research is the emotionally coloured narrative of *Empire of Flame and Thorns* by Marion Blackwood

The subject of research is challenges of rendering the emotionally coloured narrative of the source text into Ukrainian

The aim of the project is to analyze the translation techniques employed to convey the emotionally coloured narrative into Ukrainian language.

To achieve this aim, the following objectives were established:

- 1) to provide translation of the text considering specifics of the romantic fantasy genre;
- 2) to identify and describe the primary mechanisms of emotional colouring in *Empire of Flame and Thorns* and to establish their functional roles in the text;
- 3) to account translation decisions made and analyze translation techniques applied in the process of rendering text into Ukrainian.

The research material consists of the source text of *Empire of Flame and Thorns* by Marion Blackwood and its Ukrainian translation by the author of this project.

The structure of the translation project consists of an introduction, two chapters, conclusions, a list of references, and appendices.

The translation project consists of **34 pages** of the actual translation and **11 pages** of the translator's analysis. The source text consists of **11,833 words** and **62,852 characters** with spaces, and the target language translation consists of **8,993 words** and **57,424 characters** with spaces.

Chapter 1. Translation of Empire of Flame and Thorns by Marion

SL Text

CHAPTER ONE

You'd think that being a part of a badass secret resistance movement would involve something a lot more glamorous than sitting on a cold stool, wrist-deep in fish guts. But apparently not.

Shifting my weight on the wooden stool, I discreetly scan the street around me for dragon shifter patrols while I continue to gut the mountain of fish waiting for me in the buckets below my stall. Only other fae like me occupy the street at the moment. Or maybe not exactly like me. As far as I know, the young brown-haired guy a little farther to my left is the only other member of our resistance group out here. Everyone else on this particular street is a civilian. Mostly because the real action, the actual important work that the resistance is doing, is taking place inside the building behind me.

A chilly fall wind whirls down the street, tugging at my clothes and my long silver hair. I resist the urge to raise my hand and push a stray strand out of my face since it would only smear fish guts across my cheek. Instead, I flex my cold fingers around the knife handle in an attempt to get some warmth back into my hands.

Gutting fish might not be the most desirable job ever, but after the dragon shifters slaughtered all the dragon riders and conquered the Seelie Court, we lost the ability to decide our own lives, so I can't really choose anything else. It has been millennia since then, and generations have come and gone for both our races, but they still rule over us with the same brutal iron fist.

TL Translation

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Ти б подумав, що участь у крутому таємному русі опору передбачає щось значно більш ефектне, ніж сидіння на холодному табуреті по лікоть у риб'ячих нутрошах. Але, як бачиш, ні.

Пересунувшись на дерев'яному стільчику, я непомітно оглядаю вулицю навколо себе в пошуках патруля драконів-перевертнів, водночас продовжуючи потрошити гору риби, що чекає на мене в відрах під прилавком. Наразі на вулиці — лише інші феї, такі, як я. Або... можливо, не зовсім такі. Наскільки мені відомо, молодий шатен трохи ліворуч — єдиний інший член нашого руху опору тут. Усі інші на цій вулиці — цивільні. Переважно тому, що справжня робота, справжні важливі справи опору відбуваються всередині будівлі за моєю спиною.

Холодний осінній вітер кружляє вулицею, смикаючи за мій одяг і довге срібне волосся. Я стримую бажання відкинути пасмо з обличчя — воно тільки розмаже риб'ячу слиз по щоці. Замість цього згинаю замерзлі пальці на руків'ї ножа, намагаючись повернути хоч трохи тепла.

Потрошіння риби — не найбажаніша робота в світі, але після того, як дракони-перевертні вирізали всіх вершників-драконів і підкорили двір Сілі, ми втратили право вирішувати власні долі, тож обирати особливо нема з чого. Минуло вже кілька тисячоліть, прийшли й пішли покоління обох

But not for long. Or at least, not if we can finally organize a strong enough resistance to overthrow them.

I cast a discreet but very longing glance up at the windows high above me. The leaders of the resistance are meeting somewhere in there. Plotting. Scheming. Discussing crucial plans and making important decisions. I so desperately want to be in there. But instead, I'm out here. Gutting fish.

A faint clanking sound comes from the left. My heart leaps into my throat, and I snap my gaze towards it. Jeiman, the young brown-haired guy who is also watching the street, frantically tries to straighten the stack of copper pots that he almost knocked over.

I shoot him a look before returning my gaze to the street.

Mabona's tits, how did I get stuck with him for this job? I've been working for the resistance for years, and yet I'm still assigned as a lookout together with this damn rookie who started last month. I should have moved up the ranks by now. I should be inside, helping them plot and scheme. Not sit out here as if I'm some fresh recruit that needs to prove herself. I have proven my loyalty. And yet, they still don't trust me.

Stabbing my knife into the wooden board before me, I blow out a bitter sigh before reaching down to switch from the now empty bucket to one filled with dead fish. Another cold wind rushes between the buildings. The few fae civilians who are walking down the street flip their collars up against the chill. One particularly miserable-looking guy stops right in the middle of the road and heaves an endless sigh.

Behind me, warmth and the soft murmur of voices spill out from the door to the tavern. The miserable-looking fae man turns towards it. Then he abandons whatever it was that he was doing and

рас, але вони й досі правлять нами тією ж жорстокою залізною рукою.

Та не надовго. Або принаймні — ні, якщо ми нарешті зберемо сильний спротив і повалимо їх.

Я кидаю непомітний, але надзвичайно тужливий погляд на вікна високо над собою. Лідери опору десь там. Планують. Плетуть інтриги. Обговорюють важливі кроки й ухвалюють доленосні рішення. Я так відчайдушно хочу бути там. Але натомість я тут. Потрошу рибу.(1)

Ледь чутний брязкіт долинає зліва. Ледь чутний брязкіт долинає зліва. Серце зривається в горло, і я різко повертаю голову. Джейман, той самий молодий шатен, що теж стежить за вулицею, судомно намагається вирівняти стос мідних горщиків, які мало не повалив. Я кидаю на нього погляд і повертаюся до спостереження за вулицею.

Святі груди Мабони, чому мене поставили з ним? Я працюю на опір роками, а мене все одно призначають у наглядачі з цим новобранцем, який прийшов лише минулого місяця. Я давно мала б піднятися рангом. Мала б бути всередині, допомагати планувати й плести інтриги. А не сидіти тут, ніби я якась свіженька рекрутка, якій треба себе доводити. Я довела свою відданість. Але вони досі мені не довіряють.

Встромивши ніж у дерев'яну дошку, я важко зітхаю й тягнуся вниз, щоб поміняти порожнє відро на те, що повне мертвої риби. Між будівлями знову просвітує холодний вітер. Кілька фей-цивільних, що проходять повз, підіймають коміри, рятуючись від холоду. Один особливо нещасний-looking фей зупиняється посеред дороги та видає нескінченний, приречений зітх.

instead marches straight through the door and into the tavern's alluring warmth.

I can't really blame him. It's an overcast and chilly afternoon, and the winds that keep rushing between the rows of wooden buildings aren't exactly helping either. I once more flex my hands to get some warmth back into my fingers while wishing that I was indoors, doing something important at the meeting upstairs. Though I suppose I can't be too bitter about the fact that the higher-ups still don't trust me. They barely trust each other. They always wear masks at their meetings so that no one knows who they really are. It's to keep the resistance safe in case one of them is captured. If they don't even know who their co-conspirators are, they can't have that information tortured out of them by the Shadow of Death.

A ripple pulses through the air. My breath catches.

There is no sound.

No movement.

Nothing in sight.

But something is wrong. I can feel it.

The fae on the street tense up. Then quickly hurry down the road. One second later, a dragon shifter patrol rounds the corner and marches onto the street. My heart jerks.

Shit.

While twisting as if reaching for another fish to gut, I discreetly smear some of the slimy stickiness that coats my fingers on the window behind me. Another lookout, who will be mixed in with the civilians inside the tavern, will see that mark and sprint upstairs to inform the leaders of the resistance that it's time to get the hell out.

За моєю спиною тепле світло й тихий гомін голосів просочуються з дверей таверни. Нещасний фей повертається до них. Потім кидає все, що робив, і рішуче заходить у двері, шукаючи порятунку в теплі.

Я б і сама не відмовилася. Небо затягнуте хмарами, холодно, вітер на вузькій вулиці тільки загострює неприємні відчуття. Я знову рухаю руками, намагаючись хоч трохи їх зігріти, водночас бажаючи, щоб могла бути всередині — робити щось важливе на нараді нагорі.

Хоча, мабуть, не варто надто ображатися на те, що старші досі мені не довіряють. Вони майже нікому не довіряють. На всіх їхніх зустрічах усі носять маски, щоби ніхто не знав, хто ким є насправді. Це для безпеки опору — якщо когось схоплять, у нього не зможуть вибити інформацію про інших, бо він просто її не має. Особливо коли катує сам Тінь Смерті.

Повітря раптом здригається.

Я затамовую подих.

Немає звуку. Немає руху.

Немає нічого видимого.

Але щось не так. Я відчуваю це.

Феї на вулиці миттєво напружуються. Потім швидко йдуть геть. За секунду на розі з'являється патруль драконів-перевертнів.

Моє серце ривком зупиняється.

Чорт.

Ніби тягнучись за новою рибою, я непомітно змащую слизькі нутроці з пальців на вікно позаду себе. Інший наш наглядач, який перебуває серед цивільних у таверні, помітить мітку й побіжить нагору попередити лідерів, що час вибиратися.

I keep an impassive expression on my face as I pick up the fish that I pretended to reach for while keeping one eye on the dragon shifters.

They look like humans. Or at least what I think humans look like, since I have never seen one in real life. Only fae live in the Seelie Court. Well, fae and some shifters from the Red Dragon Clan who are here to make sure that we remain exactly where they want us. Which is on our knees and underneath their heel.

Gray light from the overcast sky falls on their red leather armor as they continue in my direction. Thankfully, they don't appear to be in a hurry. If they continue at that pace, our resistance leaders will be able to leave the building by the back door before they can make it inside the tavern.

I place the fish I picked up on the wooden board of my stall. Now, I just need to—

A loud clattering noise explodes across the street.

I whip my head around.

To my left, Jeiman has leaped to his feet, knocking over the pile of copper pots in his haste. Panic is written all over his face. His gaze darts down to the metal pots, which are still bouncing and rolling across the cobblestones. Then he casts a panicked glance at the patrol that has turned to stare at him from farther up the street.

Don't, I beg silently in my mind while trying to catch Jeiman's eye. Please, don't—

He bolts into the tavern.

Fuck.

The dragon shifters lurch into motion as well. With one hand on their swords, they pick up the pace and stalk after him. Suspicion swirls in their eyes.

Я зберігаю незворушний вираз обличчя й беру рибу, за якою нібито тягнулася, водночас одним оком стежачи за патрулем.

Вони виглядають як люди. Принаймні, як я уявляю людей — адже ніколи не бачила їх насправді. У дворі Сілі живуть лише феї.

Ну, феї та декілька перевертнів із Клану Червоного Дракона, які стежать, щоб ми залишалися саме там, де їм потрібно.

На колінах і під їхньою п'ятою.

Сіре світло похмурого неба відбивається на їхніх червоних шкіряних обладунках, і вони рухаються в моєму напрямку. На щастя, не поспішають. Якщо триматимуть такий темп, лідери опору встигнуть вийти чорним ходом до того, як вони зайдуть у таверну.

Я кладу рибину на дошку.

Тепер мені лишилося лише—

Гучний брязкіт розриває тишу.

Я різко повертаю голову.

Зліва Джейман уже стоїть, перекинувши купу мідних казанів.

На обличчі — паніка.

Його погляд метастає від горщиків, що все ще стрибають по бруківці, до патруля, який тепер дивиться просто на нього.

Не треба, благаю я подумки. Будь ласка, тільки не—

Він зривається й біжить у таверну.

Бляха.

I have to suppress the urge to growl in frustration. Jeiman might as well have put up a bloody sign that says: suspicious shit is happening in here. Why did they have to assign such a rookie as my lookout partner?

Quickly wiping off my knife, I hide it in my clothes and then dunk my hands into the bucket of water to clean off any traces of fish guts. Then I slip away from my place on the stool and disappear in through the side door while the soldiers aren't looking. I need to find a way to stall them inside the tavern so that our leaders can get out unseen.

Warm air hits me like a vibrating wall as I sneak into the packed tavern. After the long hours gutting fish in the crisp air outside, the warmth is almost suffocating.

I flick a quick glance around the room. As always, most people are already deep in their cups despite it only being afternoon. A fire burns in the hearth by the opposite wall, bathing the room both with golden light and warmth. At the bar, the tavern keeper is pouring drinks as if nothing is wrong.

My stomach flips when I notice that there is a small gap in the door that leads to the stairwell and the secret back door. Through it, I spot someone in a cloak and mask shoving Jeiman up against the wall in what is no doubt rage and panic. Behind them, the other leaders of the resistance are still sprinting down the steps, trying to escape before the patrol barges in. I need to—

The front door of the tavern is yanked open.

Dread pulses through my chest as the soldiers in their blood red leather armor stalk into the room.

Dead silence spreads like a wet blanket across the whole tavern.

Драconi теж кидаються вперед. Поклавши руки на мечі, вони прискорюються й ідуть слідом за ним. Підозра палає в їхніх очах.

Я стримую рик відчаю. Джейман міг би просто повісити вивіску: «Тут твориться підозріле лайно». Чому вони призначили мені такого новачка?

Швидко витерши ніж, я ховаю його під одяг і занурюю руки в відро з водою, щоб змити рештки риби. Потім тихо зісковзую зі свого стільця й прошмигую у бокові двері, поки солдати не дивляться. Мені треба затримати їх у таверні достатньо довго, щоб наші лідери встигли вислизнути.

Тепле повітря накриває мене, наче стіна, коли я крадькома заходжу до заповненої таверни. Після довгих годин на холоді тепло майже душить.

Погляд швидко ковзає кімнатою. Як завжди, більшість вже напідпитку, хоча ще лише день. У вогнищі на дальній стіні палає вогонь, заливаючи залу золотим світлом. Трактирник за баром наливає напої, ніби нічого не сталося.

Живіт стискається, коли я помічаю невелику шпарину у дверях, що ведуть до сходів і таємного виходу. Крізь неї я бачу, як хтось у плащі й масці притискає Джеймана до стіни — явно зі злості та паніки. Позаду них інші лідери опору все ще біжать униз сходами, намагаючись утекти, перш ніж патруль увірветься. Мені треба—

Вхідні двері різко розчиняються.

Хвиля страху пронизує мене, коли солдати в криваво-червоних обладунках заходять усередину.

Мертва тиша падає на залу, ніби мокра ковдра.

The fae who were drinking close to the door shrink back and lower their gazes, trying not to draw attention even though they're just normal civilians. By Mabona, if they only knew that they are not the ones who need to hide right now.

A man with blond hair, who appears to be the captain and leader of the patrol, sweeps his hard gray eyes over the room.

“What’s going on here?”

No one even dares to breathe.

From this angle, I can still see our leaders quietly running down the stairs and out the back door. It’s not visible from where the patrol is, because the door is thankfully blocking the view from that angle. But if they move a little closer, they will see it. And then, we will be well and truly fucked.

I need to do something.

The captain takes a step forward.

Snatching up a glass of liquor, I adopt a drunk expression and walk straight towards the soldiers.

Since everyone else is sitting still and quiet, my movements draw their attention immediately. I make sure to keep my steps a little wobbly and my hips swaying a lot more than necessary. The captain narrows his eyes at me.

“Wow,” I say, coming to a halt in front of him. I make my voice breathless as I tilt my head back to look up into his stern face. “You’re hot.”

Shock pulses across his features, and he jerks back a little. Whatever he had been expecting me to say, that had apparently not been it. Clearing his throat, he draws his eyebrows back down in a scowl.

“I said,” he begins, his voice once more filled with menace. “What’s going on in here? And where’s the guy who rushed in here?”

Феї біля дверей опускають погляди, стискаються, намагаючись не потрапити під увагу — хоча вони просто цивільні.

Матінко Мабоно, якби вони тільки знали, що саме не вони мають ховатися зараз.

Блондин, схожий на капітана патруля, оглядає зал сталевими очима.

— Що тут відбувається?

Ніхто навіть не дихає. З мого місця я досі бачу, як наші лідери тихо зникають у чорному проході. Патруль цього не бачить — двері заступають огляд. Але варто їм зробити ще кілька кроків — і все. Ми пропали.

Я маю щось зробити.

Капітан робить крок уперед.

Хапаючи келих вина, я вмикаю п’яний вираз і виходжу просто до них.

Оскільки всі інші сидять мовчки, мої рухи відразу привертають увагу. Я роблю кроки хиткими, а стегнами рухаю зайве грайливо. Капітан звужує очі.

— Ого, — кажу я, зупинившись перед ним. Я роблю голос трохи захриплим, піднімаючи голову, щоб глянути йому у вічі. — Ви гарячий.

Шок проходить по його обличчю. Він відсахується. Очевидно, не цього він очікував почути. Прокашлявшись, він знову намагається зібрати суворий вигляд.

— Я сказав: що тут відбувається? І де хлопець, що забіг? Я розчаровано скривлюся.

I make a disappointed noise. “Oh, you’re into guys? That’s such a shame.”

One of the soldiers chokes on his breath.

The captain’s cheeks flush bright red, and he splutters out,

“No, that’s not what I—”

“Because you have such a handsome face,” I continue, interrupting him.

“Well, I...” He seems to be unsure of how to react because he simply trails off and stares at me as if I’ve grown a second head. To be fair, this must be a first for him. No fae would ever be stupid or suicidal enough to willingly go near a dragon shifter, let alone flirt with one.

“Though I still don’t understand how you can only have one eye color,” I say, keeping my voice slightly slurred and my words the epitome of drunken ramblings. “Such limited combinations.”

He scowls now, almost looking a little offended. Which was exactly my goal. Anything to keep him distracted and entirely focused on me while the resistance leaders escape out the back door.

“Better than having two colors like some kind of freak,” he bites out.

Dragon shifters, and humans too presumably, all have only one eye color. Like brown or gold or violet or something equally mundane. We fae seem to be the only ones who have normal eyes with two colors. Not one in each eye. Instead, both colors are mixed like swirls of paint in both eyes, offering lots of combinations. My own eyes, which are turquoise and lavender-colored, are not unique by any means. But I much prefer them to the odd one-colored eyes of the shifters and the humans.

— О, вам подобаються хлопці? Яка прикрість.

Один із солдатів захлинається повітрям.

Обличчя капітана спалахує червоним.

— Н-ні, це не те, що я—

— А шкода, — перебиваю його. — Таке гарне обличчя.

— Я... — він явно не знає, як реагувати, і просто витріщається на мене, ніби в мене друга голова виросла.

Не дивно. Жодна фея не була б настільки дурною чи самовбивчою, щоб добровільно підійти до дракона-перевертня. А тим паче фліртувати.

— Хоча я все ще не розумію, як ви можете мати лише один колір очей, — бурмочу я п’яним голосом. — Такі обмежені комбінації.

Він зиркає на мене зі зростаючим обуренням — саме того я й прагнула. Лише б його увага була повністю на мені.

— Краще один колір, ніж два, як у... виродків, — буркоче він.

Драconi й, мабуть, люди теж мають очі одного кольору. Коричневого, золотого, фіолетового — нудьга смертельна.

Ми, феї, єдині, у кого нормальні очі — з двома кольорами, змішаними, як мазки фарби. У мене — бірюзовий і лавандовий. І це зовсім не рідкість. Але я все одно вважаю це кращим, ніж їхня дивна одноманітність.

— Мм, — бурмочу я, роблячи ковток і хитаючись, наче добряче п’яна.

Капітан уже збирається пройти повз, тож я тягнуся пальцями до його щоки.

“Hmm,” I murmur in response to the captain’s insult while taking a sip of the drink I swiped earlier and swaying a little, as if I’m severely drunk already.

The captain looks like he’s about to stalk past me and continue searching the room, so I reach up with my free hand to trace my fingers over his cheek.

His hand shoots up. Fingers wrap around my wrist like steel bands, stopping my hand.

“Do not touch me with your filthy fucking hand, you worthless fae bitch,” the captain growls at me.

Rage burns through me at his words, but I keep the expression firmly off my face and instead just lower my hand again.

“I just—”

“Is there a problem?” a voice dripping with command cuts through the room.

Clothes rustle as the whole tavern whips towards the source of the voice.

My heart stutters as my gaze lands on the man who has just walked in through the side door.

He is wearing black dragon scale armor, and his black hair has been swept back from his face as if he has carelessly run his hand through it. Unflinching power radiates from his muscular body, and there is a calculating and highly ruthless glint in his golden eyes.

As opposed to the other dragon shifters in the room, his wings are also out. The vast majority of dragon shifters can only maintain two forms: fully human or fully dragon. Only the most powerful ones can do what is called a half-shift, which is to shift into a human form but with wings.

I stare at those imposing black wings that are clearly visible behind him even though he hasn’t even spread them out fully. Then my

Його рука миттю зупиняє мою.

— Не торкайся мене своїми брудними руками, нікчемна фейська сучко, — гарчить він.

Лють миттєво спалахує в мені, але я її ковтаю, опускаючи руку.

— Я лише хотіла—

— У вас проблеми? — розтинає повітря владний голос.

Вся таверна різко повертається до голосу.

Серце в мене завмирає, коли я бачу чоловіка, що зайшов у бічні двері.

На ньому чорні обладунки з драконячої луски. Волосся — чорне, відкинуте назад, наче він просто провів рукою. Від нього виходить така сила, що повітря ніби тремтить. У золотих очах — холодний розрахунок і безмежна жорстокість.

На відміну від інших, у нього розправлені крила. Майже ніхто не вміє утримувати напівоберт — людську форму з драконячими крилами.

Я дивлюся на його чорні крила, що видніються за спиною. Потім на високе мускулисте тіло. Потім на смертельно гарне обличчя.

Це — найгарячіший чоловік, якого я коли-небудь бачила.

gaze drifts to his tall and powerful body. Then back to his lethally handsome face.

He is, by far, the hottest man I have ever seen.

And yet, all I want is to never have to lay eyes on him ever again.

Because this is Draven Ryat. The Shadow of Death. Leader of the Black Dragon Clan. Commander of the Dread Legion and second only to the Empress and Emperor of the Iceheart Dynasty themselves.

He is one of the most powerful and dangerous dragon shifters in the world. And the most ruthless. According to rumors, he sold out his own clan to the Icehearts in exchange for power. He has slaughtered thousands. Burned cities to the ground. Conquered and destroyed. He and his Black Dragon Clan are crucial in keeping all the other dragon clans firmly underneath the rule of the Icehearts.

If anyone can break the entire fae resistance before it has even had a chance to fully grow, it's him.

The tavern is dead silent as Draven prowls towards me and the captain from the Red Dragon Clan. The captain might be from a different clan, but Draven is still his ultimate commander. So when he approaches, the captain takes a step back and lowers his chin in deference.

“Just some fae who—” the captain begins, but Draven cuts him off. “I wasn't talking to you.” His golden eyes slide to me, fixing me in place with a penetrating stare. And when he speaks again, threats lace his tone like sharp blades. “I said, is there a problem?”

My head spins with different plans and choices and decisions. What is he even doing here? The Red Dragon Clan is responsible for maintaining order in our city. So what is Draven Ryat doing here? And what am I supposed to say in response to his question? Yes, there is a problem? No, there is no problem? I don't know which answer will

І водночас єдиний, на кого я ніколи не хочу навіть поглянути.

Бо це Дрейвен Раяти. Тінь Смерті. Лідер Клану Чорного Дракона. Командувач Легіону Жаху. Другий після Імператриці й Імператора Династії Льодяного Серця.

Один із найсильніших і найнебезпечніших перевертнів у світі. І найжорстокіших. Подейкують, він продав власний клан Айсхартам в обмін на владу. Він вирізував тисячі. Спалив міста. Підкорив і знищив.

Його клан — головний інструмент Айсхартів у придушенні інших кланів.

Якщо хтось і може зламати наш опір ще до того, як він зміцніє — то це він.

Тиша в таверні стає абсолютною, коли Дрейвен наближається до нас із капітаном Червоного Клану. Той хоч і з іншого клану, але Дрейвен — його верховний командир. Тож капітан одразу опускає погляд.

— Просто фейка, яка — починає капітан, але Дрейвен його перебиває.

— Я не з тобою говорив. — Золоті очі ковзають до мене, пронизуючи наскрізь. Його голос тепер — загроза, гостра, як лезо. — Я спитав: у вас проблеми?

У голові — калейдоскоп із планів, варіантів і можливих наслідків.

Що він тут робить? Червоний Клан відповідає за порядок у місті. То чому Тінь Смерті взагалі з'явилася тут?

І що мені сказати?

Є привід? Немає приводу? Яке слово відверне перевірку таверни? Я навіть не знаю, чи всі наші вже вибралися. Мали б... але я не бачу.

keep him from searching through the whole tavern. I don't even know if all resistance members have already made it out. Maybe they have. It has been long enough that they must have. But from this angle, I can't tell.

All I know is that I need to do something to keep the Shadow of Death from breaking our resistance before we've even had a chance to fight back.

So I do the only thing I can think of.

I throw my drink in his face.

CHAPTER TWO

The collective gasp that rips through the tavern could probably be heard halfway to the Unseelie Court. All the fae patrons, and all the shifters from the Red Dragon patrol too, stare wide-eyed at the scene before them.

Clear liquid slides down along Draven's sharp cheekbones and over his chiseled jaw before dripping down on the front of his black armor. Firelight from the hearth makes the drops that cling to his dark eyebrows glint before they slip down to curve around his eyes on their way down his face.

His mouth was slightly open when I threw the drink, so a few drops rest along the top of his bottom lip as well. For what feels like an eternity, no one says anything. No one moves. No one even dares to breathe.

My head spins, dizzy with disbelief. Mabona's tits, I just threw a drink in Draven Ryat's face.

I stare at the drops sliding down his skin. Well, at least it was a glass of firechaser, which is a strong and clear liquor, and not a sticky and foul-smelling ale or something. If anything, the concentrated

Я знаю лише одне: треба будь-що затримати його, перш ніж опір зламають ще до того, як боротьба почнеться.

Тож я роблю єдине, що спадає на думку.

Я плескаю йому напій просто в обличчя.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Коллективний подих, що виривається з грудей відвідувачів таверни, мабуть, можна почути аж у Безлісі. Усі фейські завсідники, так само як і перевертні з патруля Червоного Дракона, витріщаються на мене з круглими від шоку очима.

Прозора рідина повільно сповзає гострими вилицями Дрейвена і його різьбленою щелепою, а тоді падає просто на чорну броню. Відблиски вогню з каміна змушують краплі, що чіпляються за його темні брови, сяяти на мить, перш ніж вони ковзають далі, огинаючи очі, стікаючи вниз по обличчю. Його губи були трохи прочинені, коли я вилила напій, тож кілька краплин лягли йому просто на нижню губу.

Минає мить, і ще одна,— але ніхто не наважується ані сказати слово, ані зрушити з місця. Ніхто навіть не дихає.

Голова паморочиться від чистого, нічим не прикрашеного шоку. Твою Mabonu, я справді шойно вилила напій просто в обличчя Дрейвену Ріяту.

Я дивлюся, як краплі ковзають по його шкірі. Ну, принаймні це був келих фйрчейзера — міцної прозорої настоянки, а не якийсь липкий, смердючий ель. Якщо на те пішло, концентрований алкоголь мав би ще й відтерти бруд з його обладунку. Хоч тепер я бачу, що його броня й так бездоганно чиста, тож витирати там нічого. Але це—

alcohol should help clean the dirt off his armor. Which I realize now is absolutely spotless, so there is no dirt to clean off. But that—

Draven's tongue darts out, running lightly along the seam of his bottom lip to lick the alcohol off. The sight of it snaps me out of my spinning thoughts.

His golden eyes sear through my very soul as he stares me down.

Only mere seconds have passed since I threw the drink.

The whole tavern is holding its breath.

Draven cocks his head.

I bolt.

Clamor and raised voices echo behind me as the soldiers snap out of their stupor and lurch into motion to stop the lunatic who just threw a drink in their commander's face, but I'm already out the door.

I use the tavern's front door so that, in case there are still some resistance leaders escaping through the back door, the soldiers won't see them since they're chasing me in the opposite direction.

My heart slams against my ribs as I skid out onto the cobblestones and sprint towards the nearest side street. I need to make the soldiers lose sight of me. If I can do that, I will be able to disappear into the crowd. The dragon shifters might patrol these streets, but they don't know them like we do. Like I do. This is my home. I know every nook and cranny like the back of my hand.

Язик Дрейвена блискавкою вихоплюється назовні, легко ковзаючи по краю нижньої губи, збираючи краплини алкоголю. Це видовище різко виринає мене з потоку хаотичних думок.

Його золоті очі пронизують мене наскрізь, обпалюючи саму душу.

Минуло всього кілька секунд відтоді, як я вихлюпнула йому напій в обличчя.

Уся таверна тримає подих.

Дрейвен хилиє голову набік.

Я зриваюся з місця.

Позаду здійсмається гамір і злякані вигуки — солдати, нарешті отямившись, кидаються навздогін, намагаючись зупинити божевільну, яка щойно вилила напій у обличчя їхньому командирові. Але я вже за дверима.

Я вибігаю через головний вхід таверни, щоб, якщо раптом хтось із лідерів Опору все ще тікає чорним ходом, солдати не побачили їх — адже вони женуться за мною в протилежному напрямку.

Серце гупає так, ніби намагається вибити собі шлях крізь ребра, поки я вискакую на бруківку й лечу до найближчої бічної вулички. Мені треба, щоб солдати втратили мене з поля зору. Якщо це вдасться — я просто розчинюся в натовпі. Драконячі шифтери патрулюють ці вулиці, але вони не знають їх так, як знаємо ми. Як знаю я. Це мій дім. Я знаю тут кожен закуток, кожную щілину, як свої п'ять пальців.

Позаду по каменю гримлять чоботи — солдати кидаються навздогін. Я влітаю в поворот. Але повітря розтинають вигуки: мене побачили. Я примушую себе бігти ще швидше.

Дерев'яні будівлі миготять по обидва боки, поки я мчу наступною вулицею, молячись Мабоні, нашій фейській богині,

Boots pound against stone behind me as the soldiers give chase. I throw myself around the next corner. But shouts split the air, informing me that they saw me. I push myself harder.

Wooden buildings flash past on either side of me as I hurtle down the next street while praying to Mabona, the fae goddess, that I will have luck on my side today. Because there is one gigantic flaw in my plan to disappear into the crowd. The soldiers might have to chase me on foot, or shift into dragons and try to find me from above in their huge hulking forms, but Draven is capable of a half-shift. He could simply fly after me through the streets.

And if he does, I'm doomed.

So I pray to Mabona that he is too prideful to chase after me himself and that he will instead leave that to the grunts who serve underneath him.

I leap over a broken crate of half-rotted turnips and swerve around a barrel of potatoes. The people who were trying to sort through the root vegetables to find which ones can still be saved scramble back so quickly that they knock over their stools. Wooden clattering echoes between the crooked buildings around me as the stools hit the street while I continue sprinting down the road.

A narrow alley is coming up on my left, but the soldiers are still too close. They will see me if I dart into it. So instead, I take an abrupt right and leap straight in through an open window.

Shocked cries ring out as I roll right over someone's kitchen table.

But I can't stop to see what they're doing, because I need to make it to the door on the other side before the shifters can spot me.

аби хоч сьогодні удача була на моєму боці. Бо в моєму плані зникнути в натовпі є одна колосальна вада. Солдати можуть гнатися за мною пішки або обернутися на драконів і шукати мене з повітря в своїх велетенських громіздких тілах, але Дрейвен здатний на напівперетворення. Він може просто злетіти за мною крізь вулиці. І якщо він це зробить — мені кінець.

Тож я молю Мабону, аби його пиха не дозволила бігти особисто, і щоб він залишив погоню тим, хто стоїть під ним.

Я перестрибую через розбитий ящик напівгнилих ріп і обминаю бочку з картоплею. Люди, які намагалися перебрести овочі та врятувати хоч щось, так поспіхом відскакують, що перекидають свої табурети. Дерев'яний гуркіт розлітається поміж кривих будівель, а я все мчу вперед.

Ліворуч наближається вузький провулок, але солдати ще надто близько. Вони побачать, якщо я зверну туди. Тому я різко беру праворуч — і стрибаю просто у відчинене вікно.

Крики шоку лунають, коли я прокочуюся через чийсь кухонний стіл.

Але зупинитися неможливо — мені треба встигнути до дверей на іншій стороні, поки перевертні мене не помітили.

Штовхнувши стілець убік, я прориваюся через кухню й біжу туди, де, як я припускаю, має бути чорний хід.

— Де вона? — волає капітан з-поза відчиненого вікна.

— З-задній вихід, — тремтячим голосом відповідає переляканий власник хати саме в той момент, коли я різко вириваю чорні двері й вискакую назовні.

З капітана виривається роздратований рик. Він переривається, коли я гепаю дверима за собою й кидаюсь на

Shoving a chair out of the way, I barrel through the kitchen and out towards where I assume the back door to be.

“Where is she?” the captain demands from outside the open window.

“B-back door,” the terrified owner of this house replies from the kitchen right as I yank open the back door and slip out.

A frustrated snarl rips from the captain’s throat. It’s cut off when I throw the back door shut behind me and sprint out onto the empty road behind the building. The dragon shifters must either pass through the house too or go around the entire length of buildings. Either way, it buys me enough time.

I take a quick left and then a right before running along another deserted street. The sound of pounding footsteps from behind is no longer audible. And there are no black wings of death following me either. I breathe a small sigh of relief but still continue to weave in random patterns through the city to make sure that they have truly lost me.

Eventually, I end up at the Golden Gate, the gate on the west side of the city which leads to the Golden Palace.

In the shadows of the gate, I stop and lean my back against the rough stones of the city wall. My chest heaves after my lengthy run. Tilting my head back, I rest it against the cold stones.

Gray afternoon light from the overcast sky paints the grasslands outside in bleak hues, making the dead trees that line the walk to the palace look even more miserable.

Aching sadness fills my chest.

It didn’t used to look like this. In the old paintings, saved and kept secret and passed down from generation to generation, this path was magnificent. Grand trees with vibrant leaves and colorful flowers

пусту дорогу за будинком. Перевертні або муситимуть пробігти крізь хату, або обійти всю її йти навколо — в обох випадках у мене з’являється потрібна хвилинка.

Я різко повертаю ліворуч, потім праворуч і мчусь уздовж іншої порожньої вулиці. Гучні кроки позаду вже не чути. І чорних крил смерті за мною теж нема. Я тихо зітхаю з полегшенням, але все ж продовжую петляти містом випадковими маршрутами, щоб точно переконатися: чи справді вони мене загубили.

Зрештою, я опиняюся біля Золотих Воріт — воріт на західному боці міста, що ведуть до Золотого Палацу.

У тіні воріт я зупиняюся й притуляюся спиною до шорстких каменів міської стіни. Після довгого бігу мої груди важко здійснюються. Закинувши голову назад, я спертаю її на холодне каміння.

Сіре денне світло, що пробивається крізь затягнуте хмарами небо, фарбує рівнини зовні в похмурі відтінки, через що мертві дерева, що стоять уздовж дороги до палацу, виглядають ще жалюгідніше.

Груди наповнює ниючий смуток.

Колись усе виглядало інакше. На старих картинах — схованих, збережених і переданих із покоління в покоління — ця стежка була величною. Великі дерева з яскравим листям і барвистими квітами стояли вздовж шляху від міста до палацу, і здавалося, що вони живуть у вічній, прекрасній весні. Тепер же залишилися лише обвуглені стовбури.

Я підіймаю погляд на сам палац, що видніється через рівнини. Він збудований із сяйливого білого каменю і виблискує так, ніби наповнений золотим світлом, коли сонце відбивається від його стін. Колись він був осередком влади нашого двору.

lined the walk from the city to the palace, making it look like the trees were forever living in a glorious season of spring. Now, only burnt trunks remain.

I raise my gaze to the palace itself that is visible across the grasslands. Made of shimmering pale stone, it shines like it's filled with golden light when the sun reflects against it. It used to be the seat of power in our court. A jewel in the beautiful landscape and a testament to the marvelous power of the Seelie Court.

Now, it's a deserted relic. A reminder of everything we can never have.

Rage burns through my heart, fierce as wildfire, as I shift my gaze to the iron wall that now circles our beautiful castle. Cold iron. A metal that drains our energy and blocks our connection to our magic. And those sadistic fucking dragon shifters built an entire wall of it around our most precious building.

Another burst of fury pulses through me, and I squeeze my hand into a fist. Isn't it ever enough? I get that what our ancestors did to the dragon shifters was wrong, but by Mabona, it has been thousands of years since then! Haven't they already gotten their revenge?

Closing my eyes, I heave a tired sigh. Even after all these years, I can still hear the voice of the dragon shifter teacher at school who taught me and the other kids before we became old enough to work. Can still hear his nasally voice as he tells us about how awful our ancestors were. How we deserve everything we got. Because it will never be enough. No amount of penance will ever be enough to absolve us of our cruel acts.

Перлиною прекрасного красвиду і свідченням величної сили Світлого Двору.

Тепер це занедбаний спадок. Нагадування про все те, чого нам більше ніколи не повернути.

Лють палає в моєму серці, дика, мов степова пожежа, коли я переводжу погляд на залізну стіну, що тепер кільцем оточує наш прекрасний замок. Холодне залізо. Метал, який виснажує нашу силу й обриває зв'язок із магією. І ці садистські клятві драконоперевертні звели з нього цілу стіну навколо нашої найдорожчої святині.

Ще один спалах гніву проходить крізь мене, і я стискаю руку в кулак. Їм що, ніколи не досить? Я розумію, те, що наші предки вчинили з драконоперевертнями, було неправильним, але, Мабоною клянуса, відтоді минули тисячі років! Хіба вони ще не наситилися своєю помстою?

Я заплющую очі й важко, втомлено зітхаю. Навіть після всіх цих років я досі чую голос учителя-драконоперевертня зі школи — того, хто навчав мене й інших дітей, ще до того, як ми стали достатньо дорослими, щоб працювати. Досі чую його гугнявий голос, коли він розповідає нам, якими жадливими були наші предки. Як ми заслуговуємо на все, що з нами сталося. Бо цього ніколи не буде досить. Жодна спокута ніколи не змиє наших гріхів.

Він розповідав нам, що тисячі років тому феї та драконоперевертні були союзниками. Ми жили в мирі й злагоді. Але згодом феї відкрили новий метал глибоко в давно згаслому вулкані. Метал, який вони назвали драконячою сталлю. Хоч насправді це й не справжня сталь. Вона твердіша і, що важливіше, здатна підкорювати волю дракона.

He used to tell us that thousands of years ago, fae and dragon shifters were allies. That we lived in peace and harmony. But then the fae discovered a new metal deep within the roots of a long dead volcano. A metal they called dragon steel. Though it's not actually real steel. It's harder and, more importantly, it can bend a dragon's will.

My old teacher used to say that just as we are weak against iron, the dragon shifters' weakness was dragon steel. And our ancestors used that to their advantage. Apparently, they forged bracelets and collars from the steel and forced them onto the dragon shifters. And then when the fae of old channeled their magic through the dragon steel, the shifters had no choice but to obey them. So the fae turned the shifters into slaves and became dragon riders, treating them as if they were no better than horses.

Eventually, the shifters rose up and killed all the dragon riders. My old teacher was always very vague about the details of exactly how that happened, for obvious reasons. But apparently, the dragons slaughtered everyone who had enslaved them, and all the other adult fae too. They spared the children but trapped them inside the Seelie Court so that they would be isolated and vulnerable.

My gaze drifts to the thick forest of gnarly trees and sharp thorns that completely surrounds our court. The old roads to the rest of the continent are still there, running right into the dense woods, but they're useless now. It's possible to walk a limited distance into the forest, but then the thorns become so thick that it's impossible to get through.

Since this unnatural vegetation apparently continues for miles upon miles around our court, it has made us entirely isolated from everyone else. We have no idea what happened to the Unseelie Court,

Мій колишній учитель казав, що так само, як ми слабкі перед залізом, слабкістю драконоперевертнів була драконяча сталь. І наші предки скористалися цим. За його словами, вони кували з цього металу браслети й нашийники та силоміць надягали їх на драконоперевертнів. А коли давні феї спрямовували свою магію крізь драконячу сталь, перевертні не мали вибору — вони мусли коритися. Так феї перетворили перевертнів на рабів і стали вершниками драконів, ставлячись до них так, ніби ті були не кращі за коней.

Зрештою перевертні повстали й убили всіх драконячих вершників. Мій учитель завжди говорив про деталі того, як саме це сталося, дуже ухильно — з очевидних причин. Але, за його словами, дракони вирізали всіх, хто поневолив їх, а також усіх інших дорослих феїв. Вони пощадили дітей, але замкнули їх у межах Світлого Двору, зробивши ізольованими й беззахисними.

Мій погляд ковзає до густого лісу покручених дерев і гострих тернів, що повністю оточує наш двір. Старі дороги до решти континенту досі існують — вони врізаються просто в хащі, — але тепер вони марні. У ліс ще можна пройти на невелику відстань, та згодом терни стають настільки густими, що прорватися крізь них неможливо.

Оскільки ця неприродна рослинність, вочевидь, тягнеться миля за милю довкола нашого двору, ми опинилися в повній ізоляції від усього світу. Ми не знаємо, що сталося з Темним Двором, але я можу лише припустити, що на них чекала схожа доля. Я навіть не уявляю, як драконоперевертні змогли виростити цей дивний терновий ліс тисячоліття тому, але відтоді він тримає нас у полоні.

Я досі пам'ятаю ту жорстоку самовдоволену нотку в голосі мого вчителя, коли він казав нам, що це — те, на що ми

but I can only assume that they suffered a similar fate. I don't even know how the dragon shifters managed to raise this strange forest of thorns all those millennia ago, but it has kept us prisoner ever since.

I still remember the vicious smugness in my teacher's voice as he told us that this is what we deserve. That it is our turn to live in poverty. To live as slaves. Our turn to suffer so that we might pay for our ancestors' crimes.

Heaving a bitter sigh, I shake my head. It's time to fight back. To take back our home. Reclaim our freedom. That's the whole reason why I joined the resistance. If only they would actually let me help. It has been years, and still all they ever let me do is be a lookout. I want to do something meaningful. Something important. Something that will actually aid our cause.

With another angry shake of my head, I push off from the wall and straighten again while I squeeze my hand into a fist. Determination pulses through me as I start back towards the city. I need to do something to prove myself to the leaders. Something that will finally make them trust me. Something—

My gaze snags on a poster that has been nailed to the wooden news board.

Stopping in my tracks, I blink at it.

That's it. That's what I need to do in order to actually make a difference for our resistance movement.

After quickly checking the address at the bottom, I hurry towards the correct building.

It should be open for another half hour before the administrator closes up and goes home for the day. Picking up the pace, I sprint towards the building.

заслуговуємо. Що тепер наша черга жити в злиднях. Жити рабами. Наша черга страждати, аби спокутувати злочини наших предків.

Важко, гірко зітхнувши, я хитаю головою. Досить. Час давати відсіч. Повернути собі дім. Відвоювати свободу. Саме заради цього я й приєдналася до опору. Якби ж вони справді дозволили мені допомагати. Минуло вже кілька років, а все, що мені довіряють, — це стояти на варті. Я хочу зробити щось важливе. Щось справді значуще. Щось, що реально допоможе нашій справі.

Знову сердито струснувши головою, я відштовхуюся від стіни й випрямляюся, стискаючи руку в кулак. Рішучість пульсує в мені, коли я знову прямую до міста. Мені потрібно щось зробити, щоб довести себе ватажкам. Щось, що нарешті змусить їх мені довіряти. Щось—

Мій погляд чіпляється за плакат, прибитий цвяхами до дерев'яної дошки оголошень.

Я завмираю на місці й кліпаю, вдивляючись у нього.

Ось воно. Саме це. Саме те, що потрібно зробити, аби справді змінити хід нашого руху опору.

Швидко перевіривши адресу вниз, я поспішаю до потрібної будівлі.

Вона має бути відчинена ще приблизно пів години, перш ніж адміністратор зачинить її й піде додому. Я пришвидшую ходу й зриваюся на біг.

Знову захекана, я добігаю в добре збережену дерев'яну будівлю, маючи в запасі близько десяти хвилин.

Навколо мене люди вже починають розходитися по домівках на вечір. Повз мене кульгає стомлений на вигляд фей із сріблястим волоссям, якого підтримує інший чоловік, що в іншій

Once again out of breath, I arrive at a well-kept wooden building with about ten minutes to spare.

All around me, people have started heading home for the evening. A tired-looking fae man with silver hair limps past, supported by another guy who carries an axe in his other hand. Given their clothes and equipment, they must be from the Lumber Guild. Across the street, a member of the Painter's Guild continues trying to give the rundown building before him a much-needed facelift. Green paint is splattered across the sleeves of his white shirt.

I draw in a deep breath to refill my lungs and then push my hair back behind my pointed ears in an effort to make myself look more presentable and less like I have just spent the past hour trying to escape from a patrol that was hunting me.

Once I'm reasonably sure that I look as composed as I'll ever be, I open the door and stride across the threshold.

A small brass bell tinkles above me when I open the door. At the sound of it, a male dragon shifter looks up from a document that he was reading. He is sitting behind a large desk on the other side of the room, facing the door. Apart from that, and the chair he is sitting on, the small room contains only bookshelves filled with leather tomes and documents. There is a door to my right, leading farther into the building, but I'm pretty sure that everything I need is right in this room.

"What?" the shifter behind the desk snaps, his voice laced with impatience.

руці тримає сокиру. Судячи з їхнього одягу та спорядження, вони з Лісорубської гільдії. По той бік вулиці член Гільдії малярів усе ще намагається надати занедбаній будівлі бодай якогось пристойного вигляду. Зелена фарба розляпана по рукавах його білої сорочки.

Я глибоко вдихаю, наповнюючи легені повітрям, а тоді заправляю волосся за загострені вуха, намагаючись виглядати більш охайно й менш так, ніби щойно провела останню годину, тікаючи від патруля, що полював на мене.

Переконавшись, що виглядаю настільки зібрано, наскільки це взагалі можливо, я відчиняю двері й рішуче переступаю поріг.

Наді мною дзенькає маленький латунний дзвіночок, коли я заходжу всередину. Почувши звук, чоловік-драконоперевертень відриває погляд від документа, який читав. Він сидить за великим столом по той бік кімнати, просто навпроти дверей. Окрім нього та стільця, на якому він сидить, у невеликій кімнаті є лише книжкові полиці, заповнені шкіряними фоліантами й документами. Праворуч від мене — двері, що ведуть далі в будівлю, але я майже певна: усе, що мені потрібно, знаходиться саме тут.

— Що? — різко кидає перевертень за столом, і в його голосі виразно звучить нетерпіння.

Він зосереджує на мені погляд своїх блакитних очей і запитально піднімає брови. Оскільки драконоперевертні, як і ми, феї, живуть дуже довго, важко визначити, скільки йому років. Їхній фізичний вік зупиняється приблизно тоді ж, коли й наш, тож усі виглядають так, ніби їм десь між двадцятьма п'ятьма й тридцятьма. Цей чоловік переді мною може мати і двадцять п'ять, і п'ятсот років — і з його зовнішності це неможливо вгадати.

His blue eyes lock on mine as he raises his eyebrows expectantly. Since dragon shifters have very long lifespans, just like we fae have, it's difficult to tell how old he is. Their physical age stops around the same time as ours do, so everyone looks like they're somewhere between twenty-five and thirty. This man in front of me might be twenty-five or five hundred years old, and there is no way to know just by looking at him.

"I'm here to register for the trial," I reply as I walk a little closer to his desk.

He heaves an annoyed sigh as if this is something that takes great effort on his part when it's in fact his literal job. Setting down the document he was reading, he twists in his chair and reaches towards a stack of papers on the shelf behind him. The paper rustles in the air as he yanks one out and then turns back to me. After slamming it down on the desk, he picks up a pen and then levels yet another impatient look at me.

"Name," he demands.

"Selena Hale," I reply.

Faint scraping sounds drift through the room as he writes down my name. Without looking up, he asks,

"Age?"

"One hundred and sixty-seven."

"Guild?"

He could technically look that up on his own since the dragon shifters are the ones who assigned everyone to their guilds, but I answer anyway.

"Fishing Guild. I'm a fish cutter."

— Я прийшла зареєструватися на випробування, — відповідаю я й підходжу трохи ближче до його столу.

Він із роздратуванням зітхає, ніби це вимагає від нього неймовірних зусиль, хоча насправді це буквально його робота. Відклавши документ, який читав, він повертається на стільці й тягнеться до стосу паперів на полиці позаду. Папір шарудить у повітрі, коли він висмикує один аркуш, а потім знову повертається до мене. Грюкнувши ним об стіл, він бере перо й кидає на мене ще один нетерплячий погляд.

— Ім'я, — вимагає він.

— Селена Гейл, — відповідаю я.

Тихе шкряботіння наповнює кімнату, поки він записує моє ім'я. Не підводячи погляду, запитує:

— Вік?

— Сто шістдесят сім.

— Гільдія?

Теоретично він і сам міг би це перевірити, адже саме драконоперевертні розподіляють усіх по гільдіях, але я все одно відповідаю:

— Рибальська гільдія. Я обробляю рибу.

Не відриваючи очей від паперу, він зморщує носа, ніби відчуває сморід. Мені доводиться стримати раптовий спалах злості. Це не моя провина, що я досі застрягла на низькорівневій роботі в гільдії.

Як і всі в цьому місті, інші члени Рибальської гільдії мені не довіряють, тож ніколи не підвищують до кращих посад.

— Тип магії? — питає перевертень.

— Магія емоцій.

На цих словах він уперше від початку розмови піднімає погляд від паперу. Підозра хвилиною проходить по його обличчю,

With his eyes still on the paper, he wrinkles his nose as if he can smell the stench of it. I have to suppress a sudden flash of anger. It's not my fault that I'm still working a low-level job in the guild.

Just like everyone else in this city, the other people in the Fishing Guild don't trust me, so they never move me up to better jobs.

"Magic type?" the shifter asks.

"Emotion magic."

At that, he looks up from his paper for the first time since starting the interview. Suspicion pulses across his whole face as he looks at me. I just remain standing there, keeping my chin raised.

"Emotion magic?" he asks at last. I nod. "Yes."

Almost subconsciously, he moves a little farther back in his chair while he looks at me with suspicion in his eyes. They always do. Whenever people find out that I possess emotion magic, they always look at me like that. As if I'm going to use my magic on them and start manipulating their emotions without them knowing. As if I'm going to make them do things that they don't want to do.

Don't get me wrong, I can do that. Well, part of that anyway. It's a bit more complicated than people think. But what I can't do is hide it. As soon as I mention my magic, it's as if everyone forgets that no fae who was born with magic can use it without people seeing it. Because our eyes glow when we channel magic. So if someone is looking me in the eye, they will know whether I'm using my magic to manipulate their emotions or not. But because emotion magic immediately makes people nervous, they seem to forget that.

The dragon shifter behind the desk seems to finally remember that my eyes will glow if I use magic, because instead of looking down

коли він дивиться на мене. Я просто стою, не опускаючи підборіддя.

— Магія емоцій? — зрештою перепитує він. Я киваю.

Майже несвідомо він трохи відсувається назад у кріслі, не зводячи з мене настороженого погляду. Вони завжди так роблять. Щоразу, коли люди дізнаються, що я володію магією емоцій, дивляться на мене саме так. Наче я ось-ось використаю свою магію й почну маніпулювати їхніми почуттями без їхнього відома. Наче змушу їх робити те, чого вони не хочуть.

Не зрозумійте мене неправильно, я можу це зробити. Ну, принаймні, частково. Це трохи складніше, ніж люди думають. Але от чого я не можу — так це приховати використання магії. Варто мені лише згадати про неї, як усі раптом забувають очевидне: жоден фей, народжений із магією, не здатен користуватися нею непомітно. Наші очі світяться, коли ми її спрямовуємо. Тож якщо хтось дивиться мені в очі, він одразу зрозуміє, використовую я магію для впливу на його емоції чи ні. Але щойно йдеться про магію емоцій — люди чомусь про це забувають.

Схоже, перевертень за столом нарешті про це згадав, бо замість знову втупитися в папери, він тепер не зводить з мене очей, продовжуючи опитування.

Тупий біль глибоко впивається в серце. Хоч я нічим не заслужила цієї недовіри, нікому й ніколи не буває по-справжньому спокійно поруч зі мною через мій тип магії. Саме тому я не можу просунути вгору в гільдії. І саме тому — в опорі теж.

Але тепер... тепер це зміниться.

— Гарзд, — каже адміністратор, забираючи заповнений аркуш і з силою жбурляючи його на іншу купу. — Усе. Ти

at his paper again, he now keeps his eyes locked on mine while he continues the interview.

A dull ache buries deep into my heart. Even though I haven't done anything to earn their mistrust, no one ever feels truly comfortable around me because of my magic type. It's why I can't move up in the guild and why I can't move up in the resistance either.

But this... this is going to change all that.

"Alright," the administrator says as he takes the finished paper and slams it down on top of another pile. "That's it. You're registered for this century's Atonement Trials. They will begin sometime in the next two to four weeks. Be ready at any time."

He jerks his chin.

"Now, get the hell out of my office."

I swallow down an angry remark at his rudeness and instead just give him a nod in acknowledgement before I turn around and walk back out the door.

Cold winds rip at my clothes as I step back out onto the cobblestone street, but there is a fiery sense of anticipation burning in my chest now. I grin as I flip my collar up and start down the street.

The Atonement Trials. Every one hundred and fifty years, the Emperor and Empress of the Iceheart Dynasty hold a tournament in the Seelie Court. The Atonement Trials is supposed to be the one scrap of mercy that they will bestow upon us. It's a series of competitions that pits fae magic users against each other to prove who is the strongest and most worthy. The three people who win the tournament are deemed to have atoned for the sins of their ancestors, and they are awarded with a highly sought-after prize. They are allowed to leave the Seelie Court and are given funds to set up a new life in the world outside. Last time the Atonement Trials were held, I was too young to compete.

zareєстрована на Спокутні Випробування цього століття. Вони почнуться десь упродовж наступних двох–чотирьох тижнів. Будь готова будь-якої миті.

Він смикає підборіддям.

— А тепер забирайся з мого кабінету.

Я ковтаю сердитий коментар на його грубість і лише киваю на знак згоди, після чого повертаюся й виходжу за двері.

Холодний вітер одразу ж рве мій одяг, щойно я знову ступаю на бруківку, але тепер у грудях палає гаряче передчуття. Усміхаючись, я підіймаю комір і рушаю вулицею.

Спокутні Випробування. Раз на сто п'ятдесят років Імператор і Імператриця династії Айсгартів проводять турнір у Селійському Дворі. Спокутні Випробування — це нібито єдина крихта милосердя, яку вони нам дозволяють. Серія змагань, у яких маги-феї змагаються між собою, доводячи, хто з них найсильніший і найгідніший. Троє переможців турніру вважаються такими, що спокутували гріхи своїх предків, і отримують жадану нагороду: дозвіл покинути Селійський Двір і кошти для початку нового життя у зовнішньому світі. Коли Спокутні Випробування проводилися востаннє, я була надто юною, щоб брати участь.

Мені тоді було лише сімнадцять, і я щойно почала тренуватися з магією. Інші учасники стерли б мене на порох.

Але тепер я значно сильніша. Тепер у мене є шанс перемогти. Ось як я доведу свою цінність лідерам опору. Якщо я виграю, зможу покинути місто й отримати доступ до решти світу. Я з'ясую, що сталося з Анселієвим Двором. Я стану шпигункою. Справжнім активом. Я зможу допомогти повстанню більше, ніж будь-хто в усьому цьому місті.

I was only seventeen back then, which means that I had barely started practicing with my magic. The other contestants would have mopped the floor with me.

But now, I'm much stronger. Now, I have a chance to win.

This is how I prove my worth to the leaders of the resistance. If I win, I will get to leave the city and have access to the rest of the world. I can find out what happened to the Unseelie Court. I can be a spy. A real asset. I can help the rebellion more than anyone in this entire city.

All I need to do is to win the Atonement Trials.

CHAPTER THREE

Nausea rolls through my stomach as I stand in front of a plain wooden door on the north side of the city. It doesn't matter how many times I try to convince myself that I'm a badass resistance fighter and a skilled magic user who will help free our people, every time I stand in front of this door, I'm reminded of who I really am. Of what I really am.

I might act all tough in the face of dragon shifter patrols, but as soon as I'm with other fae, with my own people, my bravado crumbles and I revert back into this. And I hate it. But I don't know how to stop it.

Drawing in a bracing breath, I raise my hand to knock on the door.

After about half a minute, the door is opened and a fae man with blond hair becomes visible on the other side of the threshold. His turquoise and silver eyes are soft and friendly for all of two seconds.

Все, що мені потрібно зробити, це виграти Випробування Спокути.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Нудота хвилиною підкочується до шлунка, коли я зупиняюся перед простими дерев'яними дверима на північному боці міста. Скільки б я не переконувала себе, що я крута бійчиня опору й досвідчена магиня, яка допоможе визволити наш народ, щоразу, стоячи перед цими дверима, я згадую, ким я є насправді. І чим я є насправді. Перед патрулями драконоперевертнів я можу триматися зухвало й сміливо. Але щойно опиняюся серед інших фей, серед власного народу, вся моя бравада розсипається, і я знову стаю ось такою. І я це ненавиджу. Та не знаю, як це змінити.

Зробивши заспокійливий вдих, я піднімаю руку й стукаю у двері.

Приблизно за пів хвилини двері відчиняються, і на порозі з'являється фей із білявим волоссям. Його бірюзово-сріблясті очі м'які й доброзичливі — рівно на дві секунди. Потім погляд зупиняється на моєму обличчі, і в ньому на мить спалахує розчарування, перш ніж він встигає його приховати.

Він стискає губи в тонку лінію.

— Привіт, тату, — кажу я.

— Селено, — відповідає він, але з місця у дверному проході не зсувається.

— Можна зайти? — питаю, коли він і далі не відступає вбік.

Те, що мені взагалі доводиться стукати й просити дозволу увійти у власний дім, де я виросла, змушує крихку частинку мого серця тріснути. Але так було завжди. Відтоді як я пішла з дому у

Then they fix on my face, and disappointment briefly flickers in them instead before he manages to hide it.

He presses his mouth into a thin line.

“Hi, Dad,” I say.

“Selena,” he replies, but he doesn’t move from his place in the doorway.

“Can I come in?” I ask when he still doesn’t step aside.

The fact that I even have to knock on the door and then ask if I can come inside, into my own childhood home, makes a tiny fragile part of my heart crack. But it has always been like this. Ever since I moved out when I was eighteen. Or rather, ever since I was asked to leave the day I turned eighteen, I have always had to act as if I’m just an uninvited guest every time I want to come back and visit my parents.

After an extended moment, my father finally steps aside with a sigh.

I carefully walk inside. Fabric rustles from the kitchen. I move towards the sound and find my mother sitting at the kitchen table, mending a pair of pants.

She looks up when I walk into the room, and uneasiness flits across her face for a second before she too covers it up. But I’ve seen it so many times now that it’s impossible to miss it. Another piece of my heart still cracks at the sight of it.

“Selena,” she says.

“Hi, Mom,” I reply.

Footsteps come from behind me. I quickly move farther into the kitchen so that I’m not blocking the doorway. Dad arrives a few seconds later and takes up position in front of one of the wooden counters. I hover awkwardly by one of the sturdy kitchen chairs, wondering whether I should sit down or not.

вісімнадцять років. А точніше — відтоді, як мене попросили піти в день мого повноліття. Відтоді я щоразу повертаюся сюди не як донька, а як небажана гостя.

Після затяжної паузи батько нарешті зітхає й відступає вбік.

Я обережно заходжу всередину. З кухні долинає тихе шарудіння тканини. Я прямуюю на звук і бачу маму, що сидить за кухонним столом і лагодить штани.

Вона підводить голову, коли я входжу, і на мить по її обличчю ковзає неспокій, який вона майже одразу приховує. Але я бачила це вже надто багато разів, щоб не помітити. Ще один уламок мого серця тріскається від цього погляду.

— Селено, — каже вона.

— Привіт, мамо, — відповідаю я.

З-за моєї спини чути кроки. Я швидко відходжу глибше на кухню, щоб не загороджувати прохід. За кілька секунд заходить тато й зупиняється біля одного з дерев’яних прилавоків. Я ніяково зависаю поруч із міцним кухонним стільцем, вагаючись, чи варто мені сідати.

Тато схрещує руки на грудях і лишається стояти, спершись спиною об стільницю, тоді як мама вже сидить. Мить нерішучості пробігає крізь мене: я намагаюся вгадати, чи буде їм спокійніше, якщо я сяду, чи, навпаки, це змусить їх подумати, що я збираюся залишитися надовго — а отже, тільки посилить їхній дискомфорт.

Зрештою я обережно відсуваю стілець з іншого боку столу й сідаю. Але вмощуюся на самому краєчку сидіння — так, щоб вони бачили: я тут лише на кілька хвилин і скоро піду.

Dad crosses his arms and remains standing, leaning back against the counter, while Mom is sitting down. Indecision flashes through me as I try to decide if they would feel better if I sat down or if that would just make them think that I was planning on staying long, which would just make them more uncomfortable.

In the end, I gently pull out a chair at the other end of the table and sit down. But I sit on the very edge of the seat, so that they will know that I'm just sitting down for a few minutes and will be leaving soon.

A small clock on the shelf behind me ticks loudly into the oppressive silence. My parents simply continue looking at me. Mom's silver hair has been pulled back in a braid, and there is an impatient look in her lavender and yellow eyes.

I clear my throat.

"I, uhm... I just wanted to tell you that... uhm... Yesterday, I did something exciting. Important, I mean."

Dad furrows his pale brows. Mom just looks like she wants me to get to the point.

Dropping my gaze, I start wringing my hands before I remember myself. With a soft breath, I force my hands flat against my thighs and then look up to meet my parents' eyes.

"I registered as a contestant for the Atonement Trials," I blurt out before I can change my mind.

All of last night, and most of today while I was gutting fish, I was debating whether or not to tell my parents that I signed up. We have a complicated relationship, and I didn't want to burden them with any upsetting news.

But a small part of me, the desperate child still inside my heart, wanted them to be excited for me, or worried about my safety, or wish me luck, or all of the above. And that part of me won.

Маленький годинник на полиці за моєю спиною гучно цокає в гнітючій тиші. Батьки мовчки дивляться на мене. Сріблясте мамине волосся зібране в косу, а в її лавандово-жовтих очах читається нетерплячість.

Я прочищаю горло.

— Я... е-е... просто хотіла сказати вам, що... е-е... вчора зі мною сталося дещо важливе. Захопливе, тобто.

Тато насуплює світлі брови. Мама ж виглядає так, ніби хоче, щоб я вже нарешті перейшла до суті.

Опустивши погляд, я починаю нервово м'яти руки, але вчасно схаменувшись, тихо видихаю, притискаю долоні до стегон і знову підводжу очі на батьків.

— Я записалася учасницею на Спокутні Випробування, — випалюю я, перш ніж встигаю передумати.

Усю минулу ніч і майже весь сьогоднішній день — поки я обробляла рибу — я зважувала, чи варто розповідати батькам про своє рішення. Наші стосунки складні, і я не хотіла навантажувати їх тривожними новинами. Але десь глибоко всередині мене досі живе відчайдушна дитина, яка мріяла, щоб вони зраділи за мене, або занепокоїлися моєю безпекою, або побажали мені удачі. Або ж усього одразу. І саме ця частина мене зрештою перемогла.

«Для чого?» — це перше, що каже мій тато. Він звучить розлючено.

Ковтаючи слину, я придушую бажання знову заламати руки на колінах. «Ну, я просто... Якщо я виграю, я зможу покинути місто. Тоді я зможу поїхати куди завгодно і робити... різні речі. Я зможу щось змінити. Допомогти поліпшити ваше життя і...»

“Why?” is the first thing my dad says. He sounds angry.

Swallowing, I suppress the urge to wring my hands in my lap again. “Well, I just... If I win, I will be able to leave the city. Then I could go anywhere and do... things. I could make a change. Help make your lives better and—”

“Do not say things like that in my house,” Dad cuts me off, his eyes flashing with both anger and panic. He flicks a quick glance towards the windows, as if to make sure that they are truly closed. “That kind of talk is dangerously close to treason.”

They don’t know that I’m actually an active member of the resistance, and I intend to keep it that way. Because I knew that this is how they would react.

“It’s not your house,” my mother snaps before I can reply. Irritation pulses across her beautiful features as she locks eyes with her husband. “It’s our house.”

“You know what I mean,” he huffs. Then he throws his hands up and blows out a forceful sigh. “By Mabona, you always do this. You always twist my words into something else.”

“Twist your words? Those were your exact words!”

“Please,” I interject, trying to mediate. “You have every right to feel upset, but I’m sure he didn’t mean it like that. Right, Dad?”

“Don’t,” both of my parents growl, whipping around to lock hard eyes on me.

“Don’t meddle,” Dad warns.

Mom blows out an angry breath. “You’ve done far too much of that already.”

Pain pulses through my heart, and I shrink back on the chair. Not because of the harsh words, but because they’re right.

«Не говори таких речей у моєму домі», — перебиває мене тато, в його очах блищать гнів і паніка. Він швидко поглядає на вікна, ніби хоче переконатися, що вони справді зачинені. «Такі розмови небезпечно наближаються до зради».

Вони не знають, що я насправді є активним членом опору, і я маю намір зберегти це в таємниці. Бо я знала, що саме так вони відреагують.

«Це не твій дім», — різко каже мама, не даючи мені відповіді. Її прекрасне обличчя сповнює роздратування, коли вона дивиться в очі чоловікові. «Це наш дім».

«Ти знаєш, що я маю на увазі», — бурчить він. Потім він піднімає руки і випускає сильний подих. «Мабона, ти завжди так робиш. Ти завжди перекручуєш мої слова».

«Перекручую твої слова? Це були твої точні слова!»

«Будь ласка», — втручаюся я, намагаючись заспокоїти їх. «Ти маєш повне право бути засмученим, але я впевнена, що він не мав на увазі саме це. Правда, тату?»

«Не треба», — бурчать обоє моїх батьків, обертаючись і суворо дивлячись на мене.

«Не втручайся», — попереджає тато.

Мама гнівно видихає. «Ти вже занадто багато втручався».

Біль пронизує моє серце, і я здригаюся на стільці. Не через суворі слова, а тому, що вони мають рацію.

Я знаю, що мої батьки ображаються на мене. Я відчуваю це щоразу, коли вони дивляться на мене. І найгірше в усьому цьому те, що вони мають на це повне право.

Коли я вперше проявила свої сили, батьки були в захваті. Жоден з них не народився з магічними здібностями, тож дитина з магією мала принести їм велику користь. Натомість я принесла їм лише біль. У дитинстві я не могла контролювати свої сили. Це

I know that my parents resent me. I can feel it every time they look at me. And the worst part of it all is that they have every right to.

When I first manifested my powers, my parents were excited. Neither of them was born with magical abilities, so to have a child with magic was supposed to bring them great benefits. Instead, I only brought them pain. As a child, I couldn't control my powers. Which is normal. It takes years for any magic user to gain full control of their powers. But because of the nature of my magic, it caused more destruction than usual. My powers would randomly activate without me even realizing it, making me manipulate my parents' emotions. I tried to control it. I tried to master my magic faster than any fae had ever done before, but it simply wasn't possible. It takes time. And training. So my parents continued to be influenced by my magic for years. It made them question what was real and what wasn't, and it led to problems in their marriage that still remain to this day. They didn't want me near them.

They didn't trust me not to mess with their emotions. And they started resenting each other too because of all the fights that their magically increased emotions led to. So their dream of a happy family was destroyed by me. Not only because of the problems in their marriage that I unwittingly caused, but also because they couldn't simply try again. Since we fae have such long lifespans, we can only give birth to one child.

So, my parents wasted their one shot at having a perfect family by having me. The daughter who ruined it all.

So, I sit there on the chair and quietly wait for my parents to finish arguing. Once it has died down, I look up from my lap and meet their frustrated eyes again.

нормально. Будь-якому магу потрібно багато років, щоб повністю опанувати свої сили. Але через природу моєї магії вона завдавала більше руйнувань, ніж зазвичай. Мої сили активувалися випадково, навіть без мого відома, змушуючи мене маніпулювати емоціями батьків. Я намагалася це контролювати. Я намагалася опанувати свою магію швидше, ніж будь-яка фея до мене, але це було просто неможливо. Це вимагає часу. І тренувань. Тож мої батьки продовжували перебувати під впливом моєї магії протягом багатьох років. Це змушувало їх сумніватися в тому, що є реальним, а що ні, і призвело до проблем у їхньому шлюбі, які залишаються донині. Вони не хотіли, щоб я була поруч із ними. Вони не вірили, що я не буду впливати на їхні емоції. І вони почали ненавидіти одне одного через всі сварки, до яких призводили їхні магічно посилені емоції. Тож їхня мрія про щасливу родину була зруйнована мною. Не тільки через проблеми в їхньому шлюбі, які я несвідомо спричинила, але й тому, що вони не могли просто спробувати ще раз. Оскільки ми, феї, маємо таке довге життя, ми можемо народити тільки одну дитину.

Тож мої батьки змарнували свій єдиний шанс мати ідеальну родину, народивши мене. Дочку, яка все зруйнувала.

Тож я сиджу на стільці і тихо чекаю, поки мої батьки закінчать сваритися. Коли все вщухає, я піднімаю погляд від своїх колін і знову зустрічаюся з їхніми розчарованими очима.

«Я... Я просто хотіла сказати вам, що я зареєструвалася, тож за кілька тижнів я буду на випробуваннях», — кажу я, а потім замовкаю.

Мама кладе штани, голку та нитку на подряпаний дерев'яний стіл перед собою, а тато пересувається біля стійки.

“I... I just wanted to tell you that I registered, so in a few weeks, I will be in the trials,” I say before trailing off.

Mom puts the pants and the needle and thread down on the scratched wooden table in front of her while Dad shifts his weight by the counter.

“Thank you for informing us,” she manages to press out, but the words come out sounding stilted and unnatural.

I just nod in reply.

“If you win, don’t contact us,” Dad says, turning eyes full of warning on me. “We don’t want the dragon shifters to think that you’re some kind of rebel. That we are some kind of rebels.”

“She’s not going to win,” Mom interjects with an impatient sigh and an annoyed look at Dad. “She’s a fish cutter with emotion magic.”

“You know damn well the damage she can cause.”

“To a relationship! Not to an opponent in battle.”

“Who says it’s going to be a battle?”

“What do—”

Their arguing is interrupted by the grating of wood against wood as I quickly stand up and then push my chair back in underneath the table. My heart aches and I need to leave before I drown underneath the weight of it.

“I just wanted to tell you that,” I repeat uselessly before clearing my throat. “I need to go and eat now before all the food places close for the night.”

“Right,” Dad says, still sounding flustered. “Yes.”

Mom nods.

I wait for them to wish me luck. To tell me to be careful.

They don’t.

«Дякуємо, що повідомила нас», — видавлює вона, але слова звучать штучно і неприродно.

Я лише киваю у відповідь.

«Якщо виграєш, не зв’язуйся з нами», — каже тато, дивлячись на мене з попередженням в очах. «Ми не хочемо, щоб дракони-перевертні подумали, що ти якась бунтівниця. Що ми якісь бунтівники».

«Вона не виграє», — втручається мама з нетерплячим зітханням і роздратованим поглядом на тата. «Вона рибалка з магією емоцій».

«Ти прекрасно знаєш, якої шкоди вона може завдати».

«Відносинам! А не супротивнику в бою».

«Хто сказав, що це буде бій?»

«Що ти...»

Їхню сварку перериває різкий скрегіт дерева об дерево, коли я різко підводжуся й заштовхую стілець назад під стіл. Серце ние, і мені потрібно піти, перш ніж я потону під тягарем цього болю.

— Я просто хотіла вам про це сказати, — безпорадно повторюю я й прочищаю горло. — Мені треба йти... поїсти, поки всі заклади не зачинилися на ніч.

— Так, — каже тато, все ще збитий з пантелику. — Авжеж.

Мама киває.

Я чекаю, що вони побажають мені удачі. Скажуть, щоб я була обережною.

Вони цього не роблять.

Тож я оближую губи, ковтаю й іду до вихідних дверей. Мене супроводжує лише тиша.

So I lick my lips, swallow, and then walk back towards the front door. Only silence follows me.

Once I open the door and take one step across the threshold, I can hear their argument start back up inside the kitchen again. I close the door behind me and try to keep my heart from fracturing as I walk away from my childhood home and the family that I ruined.

I had planned to go to my usual tavern, but I only make it a few streets before I can't take it anymore. I can't take one more second of simply walking alone with my thoughts, so I duck into the nearest tavern.

J

ust like most of our city, it's in desperate need of repair. But at least it's warm and brightly lit by a hearth and several faelights along the walls. The faelights are white gemstones that glow and produce light without giving off any heat.

I scan the dark wooden tables as I step across the threshold. The room is packed with people. Some of them sit alone, but most are crammed together around the tables in pairs or groups as they eat and drink. I note an empty table by the wall while I head straight for the bar.

Reaching into my pocket, I pull out the meal ticket that I received at the end of my workday. I stare at that piece of paper while I wait for the tavern keeper to finish up with the customer before me.

The dragon shifters control everything. Even our ability to eat. We're not allowed to own or produce money, so we can't simply buy the food we need with our wages. Instead, we receive one meal ticket at the end of each workday. One ticket that can be exchanged for one

Коли я відчиняю двері й роблю крок за поріг, з кухні знову долинають їхні голоси — сварка спалахує з новою силою. Я зачиняю за собою двері й намагаюся не дати серцю розсипатися на уламки, відходячи від дому свого дитинства й родини, яку я зруйнувала.

Я планувала піти до своєї звичної таверни, але проходжу лише кілька вулиць, перш ніж розумію, що більше не витримаю. Я не можу провести ще бодай секунду наодинці зі своїми думками, тож звертаю в найближчу таверну.

Як і більша частина нашого міста, вона в жалюгідному стані й давно потребує ремонту. Але тут принаймні тепло, і приміщення яскраво освітлює камін та кілька феєвогнів уздовж стін. Феєвогні — це білі коштовні камені, що світяться й дають світло без жодного тепла.

Я окидаю поглядом темні дерев'яні столи, переступаючи поріг. У залі тісно від людей. Дехто сидить сам, але більшість зібралася парами або групами, тісно притулившись одне до одного за їжею та напоями. Я помічаю вільний стіл біля стіни, але прямую просто до барної стійки.

Засунувши руку в кишеню, я дістаю талон на їжу, який отримала наприкінці робочого дня. Я дивлюся на цей клаптик паперу, чекаючи, поки шинкар закінчить обслуговувати клієнта переді мною.

Драконячі перевертні контролюють усе. Навіть нашу здатність їсти. Нам заборонено володіти грошима чи виробляти їх, тож ми не можемо просто купити їжу за зароблене. Натомість наприкінці кожного робочого дня ми отримуємо один харчовий талон. Один талон — на одну страву в будь-якій таверні міста. Навіть ті, хто працює в цих тавернах, отримують лише по

meal at any tavern in the city. Even the people who work in those taverns only receive one ticket. Though I'm sure they've figured out some kind of system to stealthily eat some more while they work.

But the rest of us have to make do with one meal a day. The hunger is meant to keep us weak and to keep us so distracted by our empty stomachs that we can't find the energy to resist.

"What can I get you?" the tavern keeper asks from behind the counter.

I look up from my meal ticket and open my mouth to respond.

"The fish stew," replies the woman who has suddenly appeared next to me.

My gaze flits from her to the tavern keeper. It was my turn to order. Not hers. For a second, I consider saying something. But in the end, I just let her order first. No point in being difficult.

Once she has received her meal, I finally meet the tavern keeper's eyes.

"What can I get you?" he asks.

"The mutton stew, please," I reply.

Since I work with fish every day, I'm usually sick of the smell and taste of it, so I always order the beef or the mutton stew.

He nods distractedly, one eye on the long line that has started to form behind me, before he heads over to the massive pots that contain the different stews. I roll the corner of the meal ticket while I wait for him to come back. My stomach grumbles, but I'm so used to it that I barely notice it anymore.

"Alright, here we are," the tavern keeper says. A thud sounds as he sets down the bowl on the dark wooden counter before me.

одному. Хоч я й упевнена, що вони вигадали якийсь спосіб непомітно з'їдати трохи більше під час роботи.

А решті з нас доводиться задовольнятися одним прийомом їжі на день. Голод має тримати нас слабкими — настільки виснаженими порожніми шлунками, щоб у нас не залишалось ні сил, ні бажання чинити опір.

— Що будете замовляти? — питає корчмар з-за прилавка.

Я відриваю погляд від талона на їжу й відкриваю рота, щоб відповісти.

— Рибну юшку, — каже жінка, яка раптово з'являється поруч зі мною.

Мій погляд метастається від неї до корчмаря. Черга була моя. Не її. На мить я замислююся, чи не сказати щось. Але зрештою дозволяю їй зробити замовлення першою. Немає сенсу ускладнювати.

Коли вона отримує свою страву, я нарешті зустрічаюся поглядом із корчмарем.

— То що вам? — знову питає він.

— Юшку з баранини, будь ласка, — відповідаю я.

Оскільки я щодня маю справу з рибою, її запах і смак мене вже нудять, тож я завжди обираю яловичу або баранячу юшку.

Він розсіяно киває, одним оком стежачи за довгою чергою, що вже вишикувалася за мною, і прямує до величезних казанів із різними стравами. Я катаю край талона між пальцями, чекаючи, поки він повернеться. Шлунок бурчить, але я настільки звикла до цього відчуття, що майже не звертаю на нього уваги.

— Гаразд, ось, — каже корчмар. Глухий стукіт лунає, коли він ставить переді мною миску на темну дерев'яну стійку. — Одна рибна юшка.

“One fish stew.”

I reach for it before his words register. Pausing with my hand halfway to the bowl, I meet his tired gaze and open my mouth to speak.

Indecision flashes through me. Should I tell him that he got my order wrong? I really don't want the fish stew. But I also don't want to cause any trouble.

My hand hovers in the air. The tavern keeper raises his eyebrows in question before his distracted gaze once more flits to the long line of people waiting impatiently behind me.

Anxiousness slithers through my stomach.

“Thank you,” I press out, and take the offered bowl while handing over my meal ticket.

Deep inside, frustration rips through me. I should have said something. I wanted to say something. Because I didn't want the fish. I wanted the mutton stew. But I just... I didn't want to annoy him. People already keep me at arm's length, and I don't want to give them any more reasons to dislike me.

Blowing out an exhausted sigh, I take my bowl of fish stew and head straight for the table I spotted earlier. It's a table for two, so I slide into the rickety chair and immediately pick up the spoon from the bowl.

The fish tastes like... fish.

But I eat it anyway.

While I eat, one of the waitresses comes by and places a mug of ale in front of me. I watch her flowing brown hair sway across her back as she walks up to the next table and does the same. At the third table, she swaps out the empty mugs for full ones.

Я тягнуся до неї ще до того, як усвідомлюю його слова. Зупинившись із рукою, завмерлою на півдорозі до миски, я підводжу погляд до його втомлених очей і відкриваю рота, щоб заговорити. В мені спалахує вагання. Чи варто сказати, що він переплутав замовлення? Я зовсім не хочу рибної юшки. Але ще менше я хочу створювати проблеми. Моя рука зависає в повітрі. Корчмар запитально підіймає брови, а потім його розсіяний погляд знову ковзає до довгої черги людей, що нетерпляче чекають позаду мене.

Тривога холодною змією стискає шлунок.

— Дякую, — видавлюю я з себе й забираю миску, простягаючи йому талон на їжу.

Глибоко всередині мене рве роздратування. Я мала щось сказати. Я хотіла щось сказати. Бо я не хотіла риби. Я хотіла баранячу юшку. Але я просто... не хотіла його дратувати. Люди й так тримаються від мене на відстані, і я не хочу давати їм ще бодай одну причину мене не любити. Видихнувши втомлений зітх, я беру свою миску з рибною юшкою й прямую просто до столу, який помітила раніше. Це столик на двох, тож я ковзаю на хиткий стілець і одразу ж беру ложку.

Риба на смак — просто... риба.

Але я все одно їм.

Поки я їм, одна з офіціанток підходить до мого столу й ставить переді мною кухоль елю. Я проводжаю поглядом її хвилясте каштанове волосся, що колихається на спині, коли вона переходить до наступного столу й робить те саме. За третім столом вона міняє порожні кухлі на повні. Я похитую головою. Нам дозволено лише один харчовий талон на день, зате весь алкоголь — безплатний. Ще одна жорстока, але дієва тактика, щоб тримати нас на колінах. Алкоголь притлумлює голод і

I shake my head. We only get one meal ticket per day, but all alcohol is free. Another cruel but effective tactic to keep us all on our knees. Drinking alcohol eases the hunger and numbs the pain and depression that most people feel. It also makes people addicted and keeps them too drunk to fight back.

With another sigh, I shake my head once more. We need to change this. I need to change this. And once I win the Atonement Trials, that is exactly what I will do.

CHAPTER FOUR

Steel rings faintly through the chilly midday air as I use a whetstone to sharpen my knife. One of my fellow guild members rolls a wooden barrel along the street. It produces a wooden rattling sound as it turns over and over. I keep my eyes on my blade. “Here’s the next barrel,” he says when he reaches me. With a grunt, he grabs the side of the barrel and tips it back up so that it’s in an upright position. I raise my gaze from the whetstone right as he uses a crowbar to pop the lid of the barrel. The smell of fish wafts towards me. I stare at the mountain of fish waiting for me in the barrel. It’s the same thing every day. Transporters bring me barrels or buckets of fish, and I clean it, gut it, and cut it. It’s boring, monotonous, and smelly. But at least it has helped me develop great skills with a knife.

“Thanks,” I say to the transporter who is dusting off his hands after straightening the barrel.

He nods and then heads back down towards Lake Andun, where the actual fishermen work to catch the fish that I and other low-level guild members get to clean. My gaze flits down to my hands. After I finished the previous barrel, I had a few minutes to spare, so I was able to wash and scrub my hands. And since I want to enjoy the

знеболює біль та пригніченість, у яких живе більшість людей. Він також викликає залежність і робить нас занадто п’яними, щоб чинити опір. Із черговим важким зітханням я знову хитаю головою. Це потрібно змінити. Я маю це змінити. І коли я виграю Спокутні Випробування — саме це я й зроблю.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Сталь тихо дзвенить у прохолодному полуденному повітрі, коли я точу ніж на бруску. Один із моїх товаришів по гільдії котить вулицею дерев’яну бочку. Вона глухо торохтить, перевертаючись з боку на бік. Я не зводжу очей із леза.

— Ось наступна бочка, — каже він, підкотивши її до мене. З приглушеним зітханням він хапає бочку за край і ставить її вертикально. Я підводжу погляд саме в ту мить, коли він ломиком зриває кришку. До мене долітає запах риби. Я дивлюся на гору риби всередині бочки. Те саме щодня. Перевізники приносять мені бочки або відра з рибою, а я її чищу, потрошу й розрізаю. Нудно, одноманітно й смердюче. Але принаймні ця робота зробила мене справді вправною з ножем.

— Дякую, — кажу я перевізникові, який саме обтрушує руки після того, як вирівняв бочку.

Він киває й рушає назад у бік озера Андун, де справжні рибалки ловлять рибу, яку я та інші низькорівневі члени гільдії потім обробляємо. Мій погляд ковзає до власних рук. Після попередньої бочки в мене було кілька вільних хвилин, тож я змогла добре їх вимити й відтерти. І, бажаючи ще трохи насолодитися відчуттям чистої, пахучої милом шкіри, я продовжую вдавати, ніби точу ніж, хоча давно вже закінчила.

Сподіваюся, скоро це станеться, бо—

sensation of clean and soap-scented hands a little longer, I keep pretending to sharpen my knife even though I'm already done.

Hopefully, it won't be too long now before—

“DRAGONS!”

I snap my head up right as the massive bells atop the watchtower start to ring.

“DRAGONS!” the watchmaster bellows across the city again, his voice amplified by magic. “THE DRAGONS ARE COMING!”

I leap up from my stool so fast that I knock over the empty buckets next to me. The wooden clattering joins the loud metallic clanging of the bells and the shouts that rise from people up and down the streets.

My heart flips in my chest. But not out of fear. No. My heart lurches with excitement. It has been two and a half weeks since I signed up for the Atonement Trials. If the dragon shifters are coming in force now, it can only mean one thing. The tournament is about to start. Anticipation burns through me as I ram my knife into the holster on my thigh. Then I leave the barrel of fish behind and take off down the street.

All around me, people are doing the same.

The shifters from the Red Dragon Clan fly in and out of the Seelie Court all the time since it's their responsibility to manage us. But sometimes, other clans, or even the emperor and empress themselves, come to visit for one reason or another. And when they do, they expect us to greet them properly.

One time, about forty years ago, the farseer atop the watchtower, the fae man or woman with magically enhanced eyesight who is responsible for watching the skies for approaching dragons, didn't spot the Brown Dragon Clan until they were almost at the city.

— ДРАКОНИ! Я різко підводжу голову саме в ту мить, коли масивні дзвони на вартовій вежі починають дзвонити.— ДРАКОНИ! — знову реве наглядач із вартової вежі, і його голос, підсилений магією, розноситься містом. — ДРАКОНИ НАБЛИЖАЮТЬСЯ!

Я зіскакую зі свого ослінчика так різко, що перекидаю порожні відра поруч. Дерев'яний гуркіт зливається з гучним металевим передзвоном дзвонів і криками, що здіймаються на вулицях. Серце перевертається в грудях. Але не від страху. Ні. Воно здригається від збудження. Минуло два з половиною тижні відтоді, як я записалася на Випробування Спокути. Якщо драконоперевертні прибувають зараз і в такій кількості, це може означати лише одне. Турнір ось-ось почнеться. Передчуття палає в мені, коли я заганняю ніж у піхви на стегні. Потім лишаю бочку з рибою позаду й зриваюся з місця, мчачи вулицею.

Навколо всі роблять те саме.

Перевертні з Клану Червоного Дракона постійно літають до й з Двору Сілі, адже саме вони відповідають за наш нагляд. Але час від часу прибувають і представники інших кланів — або навіть самі імператор з імператрицею — з тих чи інших причин.

І тоді вони вимагають належної зустрічі.

Якось, приблизно сорок років тому, ясновидець на вершині вартової вежі — фей або фея з магічно посиленням зором, відповідальний за спостереження за небом, — помітив Клан Коричневого Дракона лише тоді, коли вони вже майже досягли міста. Ми не встигли вийти на Драконяче Поле, щоб їх зустріти. І... це погано скінчилося.

Тож щойно лунає попередження, ми всі поспішаємо на пасовиська на захід від міста — місце, яке давно називають Драконячим Полем, бо саме там вони завжди

We didn't make it out to the Dragon Field in time to greet them. It... did not end well.

So the moment the announcement comes, we all rush out to the grasslands on the west side of the city, which have been named the Dragon Field since that's always where they land.

My heart pounds in my chest as I race through the streets and out through South Gate.

Brisk winds whirl across the grasslands, making my hair flutter behind me. But the midday sun shines down from a clear blue sky and warms my cheeks.

I draw in deep breaths as I slow to a walk and then come to a halt on the grass. Anxious murmuring fills the air as we arrange ourselves into neat rows, but I feel only excitement. The time has finally come. At last, I will get to show everyone just how much of an asset I can really be to our cause.

Sunlight shines down over the palace to my left, making the pale stones glitter like gold. I cast a glance at it while both pain and longing tug at my heart. The dragon shifters will be living inside the palace for the duration of the trials. As will the contestants.

I don't want those damn dragons in there, desecrating our sacred halls. But soon, it will be all ours again.

The woman next to me sucks in a sharp breath.

I whip my gaze back to the grasslands in front of me. My stomach dips. There. On the horizon, high over the massive forest of thorns, dragons become visible as they swoop across the grand mountains to the north called the Peaks of Prosperity.

I draw in an involuntary breath at the sight. I might hate them all with every fiber of my being for how they treat us, but by Mabona, I can't deny that it's a magnificent sight.

приземляються. Серце гупає в грудях, коли я мчу вулицями й вибігаю через Південну Брану. Поривчастий вітер кружляє над луками, змушуючи моє волосся тріпотіти за спиною. Та полуденне сонце сяє з чистого блакитного неба й зігриває щоки.

Я глибоко вдихаю, сповільнюю ходу, а тоді зупиняюся на траві. Довкола лунає тривожне перешіптування, поки ми шикуюємося в рівні ряди, але мене переповнює лише захват. Час нарешті настав. Зрештою я зможу довести всім, наскільки цінною можу бути для нашої справи.

Сонячне світло падає на палац ліворуч від мене, змушуючи бліде каміння сяяти, немов золото. Я кидаю на нього погляд — і серце стискається від болю та туги. Протягом випробувань драконоперевертні житимуть у палаці. Як і учасники.

Мені нестерпно думати про те, що ці клятві дракони топтатимуть наші святі зали. Але незабаром усе знову буде нашим. Жінка поруч зі мною різко втягнула повітря. Я миттєво переводжу погляд на луки попереду. Шлунок холодно стискається. Там. На обрії, високо над велетенським лісом тернів, з'являються дракони — вони ширяють над величними північними горами, що здавна зветься Піками Процвітання.

Я мимоволі затамовую подих від цього видовища. Я можу ненавидіти їх усіма фібрами душі за те, як вони з нами поводяться, але, клянуся Мабоною, заперечити — це справді велично — я не можу.

Попереду процесії летять два велетенські срібні дракони. Світло грає на їхній лусці, і здається, ніби вона вкрита мерехтливим зоряним пилом. Праворуч від них, трохи позаду,

Two massive silver dragons fly at the front of the procession. Light glints against their scales, making it look like glittering starlight.

To their right and a little behind them flies another gigantic dragon. This one is black like a moonless night.

There is a larger space behind that dragon, after which an entire row of dragons can be seen. One red, one green, one orange, one white, one blue, one brown, and one purple.

An entire host of dragons, in all colors, fills the sky after that.

I let out a long exhale. We can do this. I can do this.

The booming of wings fills the air as the mass of dragons draws closer. Trees shake as the winds that their wings produce slam down over the forest. The red dragon at the edge of the row lets out a deafening roar.

Gasps and whimpers rip from our ranks, and several people around me shrink back.

I stand my ground even as the two silver dragons and the black dragon swoop down towards us at breakneck speed. Others around me scramble back. The dragons get closer.

Booms cut through the air as the first three dragons hit the ground in a cloud of smoke.

Everyone holds their breath.

And out of the dissipating smoke stride the Wings of Freedom, the Forger of Worlds, and the Shadow of Death.

As one, we all drop down on one knee and bow our heads.

Side by side, the Empress and Emperor of the Iceheart Dynasty stride towards us. Draven Ryat walks on their right, two steps behind them.

Briefly closing my eyes, I send a quick prayer to Mabona that Draven won't recognize me. After all, there is nothing about me that

летить ще один гігантський дракон — чорний, мов ніч без місяця.

За ним тягнеться ширший проміжок у небі, а далі з'являється цілий ряд драконів: червоний, зелений, помаранчевий, білий, синій, коричневий і фіолетовий.

А за ними небо заповнює справжня драконяча армада — всі можливі кольори, скільки сягає око.

Я повільно видихаю. Ми зможемо. Я зможу.

Гуркіт крил наповнює повітря, коли маса драконів наближається. Дереву здригаються, а потоки вітру, зірвані ударами їхніх крил, обрушуються на ліс. Червоний дракон на краю строю вириває з горла оглушливий рев.

З наших лав вириваються зойки й схлипування, кілька людей навколо мене відступають назад, злякано стискаючись.

Я не відступаю навіть тоді, коли два срібні дракони й чорний дракон стрімголов зриваються вниз просто на нас. Люди довкола мене панічно відскакують назад. Дракони наближаються.

Глухі удари розтинають повітря — перші троє драконів врізаються в землю, здіймаючи хмару диму.

Всі завмирають, затамувавши подих.

І з розсіюваного диму виходять Крила Свободи, Коваль Світів і Тінь Смерті.

В один рух ми опускаємося на одне коліно й схиляємо голови. Пліч-о-пліч до нас крокують Імператриця та Імператор династії Айсгарт. Праворуч від них, на два кроки позаду, іде Дрейвен Ріят.

Я на мить заплющую очі й швидко шепочу молитву Мабоні, благаючи, аби Дрейвен мене не впізнав. Зрештою, в мені немає нічого, що могло б кинутися в очі. Сріблясте волосся — звична річ у нашому дворі, а всі феї мають витончені риси

stands out. Silver hair is rather common in our court, and all fae have elegant facial features, so it's not as if I'm unusually beautiful or anything like that. Nothing special. Nothing remarkable. Which means that Draven won't recognize me. Probably. Hopefully.

I open my eyes again as several more booms echo across the grasslands. While still keeping my chin lowered, I study the scene before me.

The second row of dragons has landed and shifted. When they shift, it produces smoke, so it temporarily blocks the view of the forest behind them.

Once the smoke clears, the leaders of the other seven dragon clans are standing there on the trampled grass.

Gremer Fireclaw, the leader of the Red Dragon Clan, sweeps a glare dripping with threats over all of us, as if to warn us to be on our best behavior.

Since he is responsible for managing our city, any wrongdoing on our part would reflect badly on him. But he doesn't need to warn us to behave.

None of us would be stupid enough to try something when the leader of every dragon clan as well as the empress and emperor themselves are here.

I keep my chin lowered but watch discreetly as Draven and the Icehearts come to a halt a short distance in front of us.

Empress Jessina Iceheart, nicknamed the Wings of Freedom, stands with her back straight and her chin raised. Her pale gray eyes shift casually over the sea of kneeling fae before her. A strong wind makes her long white hair ripple over the regal silver dress that she is wearing. It matches the elegant silver wings visible behind her shoulders.

обличчя, тож я аж ніяк не вирізняюся красою. Нічого особливого. Нічого примітного. А отже, Дрейвен мене не впізнає. Мабуть. Сподіваюся.

Я знову розплющую очі, коли над луками прокочується ще кілька глухих ударів. Не підводячи підборіддя, я уважно вивчаю те, що відбувається переді мною.

Другий ряд драконів приземлився й перекинувся у людську подобу. Під час перевтілення здійснюється дим, тож на мить він повністю закриває вид на ліс позаду них. Коли дим розсіюється, на витоптаній траві вже стоять очільники решти семи драконячих кланів.

Тремар Вогняний Кіготь, ватажок Червоного Драконячого Клану, обводить нас усіх поглядом, сповненим неприхованих погроз — мов попередження, аби ми поводитися бездоганно.

Оскільки саме він відповідає за управління нашим містом, будь-який проступок з нашого боку кинув би тінь і на нього. Та застерігати нас немає потреби. Ніхто з нас не настільки дурний, щоб щось утнути, коли тут зібралися лідери всіх драконячих кланів, а також сама імператриця з імператором.

Я тримаю підборіддя опущеним, але крадькома спостерігаю, як Дрейвен разом з Айсгартами зупиняються на невеликій відстані перед нами.

Імператриця Джессіна Айсгарт, прозвана Крилами Свободи, стоїть із рівною спиною та високо піднятим підборіддям. Її блідо-сірі очі байдуже ковзають по морю фей, що стоять перед нею навколішки. Сильний вітер колише її довге біле волосся, яке спадає на величну сріблясту сукню. Їй у тон — витончені срібні крила, що видніються за плечима.

Поруч із нею стоїть імператор Бейн Айсгарт, також знаний як Коваль Світів. Він спостерігає за нами всіма з

Beside her, Emperor Bane Iceheart, also known as the Forger of Worlds, watches us all with a smug tilt of his lips while he flares his silver wings slightly. His long black hair has been swept back, barely a strand out of place as it cascades down his back, and a cruel glint shines in his black eyes.

In terms of physical appearance, they couldn't be more different. And yet, they are mates. Both of them are equal leaders of the rare Silver Dragon Clan. An incredibly powerful species of dragon that, as opposed to all other dragons, breathes ice flames instead of fire. It was those dangerous ice flames that made it possible for the Silver Dragon Clan to conquer all the other clans and bring them to heel underneath their rule.

“Well,” Jessina Iceheart says, sounding incredibly bored.

“Is this it?”

Tense silence hangs over the Dragon Field like a suffocating cloak. No one dares to respond since we don't know who she was addressing.

Behind them, Greymar Fireclaw flicks a quick glance between us and his monarchs while a hint of panic pulses across his face. He opens his mouth to speak, but Bane beats him to it.

“Just wait until the tournament starts.” A wicked smile curves the emperor's lips. “Then we'll have some fun.”

“Yes,” Jessina agrees. Then she sweeps her gaze over us again while a sharp smile spreads across her mouth as well. “We traveled a long way for these trials. Make it interesting.”

Before anyone can figure out how to respond to that, the Icehearts turn as one and start towards the Golden Palace.

самовдоволеною усмішкою, ледь вигнувши губи, й злегка розгортає срібні крила. Його довге чорне волосся зачесане назад і спадає вздовж спини, майже без жодного вибитого пасма, а в чорних очах блищить жорстокий вогник.

З погляду зовнішності вони різуче різні. І водночас — вони пара. Обоє є рівноправними правителями рідкісного Срібного Драконячого Клану — надзвичайно могутнього виду драконів, який, на відміну від усіх інших, видихає не вогонь, а крижане полум'я. Саме ці смертельно небезпечні крижані полум'я зробили можливим те, що Срібний Драконячий Клан підкорив усі інші клани й поставив їх під свою владу.

— Ну що ж, — промовляє Джессіна Айсгарт із відверто нудьгуючим тоном. — І це все?

Напружена тиша нависає над Драконячим Полем, мов задушливий плащ. Ніхто не наважується відповісти — ми не знаємо, до кого саме вона звернулася.

Позаду них Гремар Вогняний Кіготь швидко переводить погляд між нами та своїми монархами, і на мить на його обличчі проступає паніка. Він уже розтуляє рота, щоб заговорити, та Бейн випереджає його.

— Просто дочекаймося початку турніру. — Лиховісна усмішка викривлює губи імператора. — Тоді ми ще розважимося.

— Так, — погоджується Джессіна. Потім вона знову обводить нас поглядом, і на її устах так само з'являється гостра усмішка. — Ми здолали довгий шлях заради цих випробувань. Зробіть їх цікавими.

Перш ніж хтось устигне збагнути, як на це реагувати, Айсгарті синхронно повертаються й рушають у бік Золотого Палацу. За ними слідує ватажки інших драконячих кланів. У небі над нами решта драконів кружляє, немов охороняючи своїх

The leaders of the other dragon clans follow. In the sky above, the rest of the dragons are circling as if to keep their leaders safe from threats.

I stare at Greemar's broad back as he reaches the path lined with dead trees that leads to the palace.

He tilts his head up and scowls at something. Following his gaze, I find one tiny little leaf that has sprouted on one of the dead branches.

Hope fills my heart.

Greemar raises an arm, making his red dragon scale armor shift with the motion. And then he uses his lava magic to incinerate the leaf.

A collective sigh of misery washes through our ranks, but no one says anything. I shake my head at his back as he continues towards the palace with the others.

"Everyone who has not registered as a contestant for the Atonement Trials, get back to the city," a commanding voice suddenly calls.

Clothes rustle as the vast majority jump to their feet and hurry back to the city. I remain on one knee since I haven't been told that I'm allowed to rise.

Glancing over my shoulder, I find other people still on one knee as well. My competitors. I'll have to study them more carefully later, so that I can make a plan for how to beat them. I turn my head back so that I'm facing forwards again once all the non-contestants have left.

The blue-eyed dragon shifter who interviewed me and filled out my registration form two weeks ago is standing on the grass before us.

лідерів від будь-якої загрози. Я дивлюся на широку спину Гремара, коли він виходить на дорогу, обсажену мертвими деревами, що веде до палацу. Він підводить голову й насуплюється, вдивляючись у щось. Прослідкувавши за його поглядом, я помічаю крихітний листочок, що пробився на одній із сухих гілок.

Моє серце наповнюється надією.

Гремар підіймає руку — червоні лускаті пластини його обладунку зсуваються від руху. А тоді він своєю лавовою магією спопеляє листок. З наших лав прокочується спільний зітх важкого розпачу, та ніхто не озивається. Я лише похитую головою, дивлячись йому вслід, поки він разом з іншими прямує до палацу.

— Усі, хто не зареєструвався як учасник Випробувань Спокути, негайно повертайтеся до міста, — раптово лунає владний голос.

Одяг шарудить, коли переважна більшість людей зривається на ноги й поспішає назад до міста. Я ж лишаюся стояти на одному коліні, адже мені не дозволяли підвестися.

Кинувши погляд через плече, я бачу, що й інші все ще стоять навколішки. Мої суперники. Пізніше мені доведеться придивитися до них уважніше й скласти план, як їх перемогти. Коли всі, хто не бере участі у випробуваннях, ідуть, я знову повертаю голову вперед. Перед нами, на витоптаній траві, стоїть дракон-оборотень із блакитними очима — той самий, що два тижні тому проводив зі мною співбесіду й заповнював реєстраційну форму. І ще хтось. Тривога стискає груди, коли я помічаю пару ніг у знайомих чорних обладунках.

Чорт.

Чому він не пішов разом з іншими ватажками кланів?

And so is someone else. Dread flits through my chest as I notice a pair of legs wearing familiar black armor.

Crap.

Why hasn't he left with the other clan leaders?

I keep my head bowed while I silently try to force Draven to leave by simply the power of my mind. I even consider using my magic to manipulate his emotions so that he will feel impatient and restless enough to leave. But I decide against it. I can't risk the administrator seeing it. If he does, he might disqualify me before the trials have even started.

Clothes rustle as the final non-contestants hurry away to my right.

I barely dare to breathe as I keep my eyes on Draven's black boots.

He takes a step forward.

Shit.

Dry grass crunches underneath his boots as he strides towards me. Shit, shit, shit.

I discreetly slide the knife from my holster and hide it behind my back instead.

Draven continues advancing on me.

My heart slams against my ribs.

His boots stop right in front of me.

The distinct ringing of steel fills the air as he draws his sword. I tighten my grip on the knife behind my back. If he tries to execute me right here, I will have to fight him. I know that I won't win. But I'll have to try. Sunlight glints against metal as Draven moves his sword towards my neck. My fingers tighten on the hilt of my knife. Cold steel kisses my skin as Draven places the tip of the sword underneath

Я тримаю голову схиленою, мовчки намагаючись змусити Дрейвена піти самою лише силою думки. Навіть на мить замислююся про те, щоб скористатися магією й вплинути на його емоції — викликати нетерплячість і неспокій, аби він забрався геть. Але я відразу відкидаю цю ідею. Я не можу ризикувати. Якщо адміністратор це помітить, мене можуть дискваліфікувати ще до того, як випробування навіть почнуться.

Праворуч від мене шарудить одяг — останні з тих, хто не бере участі в турнірі, поспіхом відходять.

Я ледь наважуюся дихати, не зводячи погляду з чорних чобіт Дрейвена. Він робить крок уперед.

Бляха.

Суха трава хрумтить під його підборами, коли він прямує до мене. Чорт, чорт, чорт. Я непомітно вислизую ніж із кобури й ховаю його за спиною.

Дрейвен продовжує наближатися.

Серце гукає об ребра.

Його чоботи зупиняються просто переді мною.

У повітрі лунає виразний металевий дзвін — він вихоплює меч. Я міцніше стискаю ніж за спиною. Якщо він спробує стратити мене просто тут, мені доведеться битися. Я знаю, що не виграю. Але мушу спробувати. Сонячне світло блискає на металі, коли Дрейвен підводить меч до моєї шиї. Мої пальці стискають руків'я ножа ще сильніше. Холодна сталь торкається шкіри — Дрейвен підсовує вістря меча під моє підборіддя. Рішучим рухом він піднімає мою голову, змушуючи зустрітися з його поглядом. Його золоті очі впираються в мої з такою силою, що я на мить забуваю, як дихати.

— Ти, — каже він. — Я тебе пам'ятаю.

my chin. With a firm push, he tilts my chin up so that I'm forced to meet his gaze. His golden eyes lock on mine with such intensity that I forget how to breathe.

"You," he says. "I remember you."

"No, you don't," I blurt out before I even know what I'm saying. Mabona's tits. I want to slap myself. What the hell was that? I sounded like a delusional five-year-old who tries to deny that she was found during a game of hide-and-seek.

Something almost like a breath of amusement escapes Draven's lips. But the smile that follows is all threats. "Yours is a face I'm not likely to forget."

"Understandable." I flex my fingers on the knife behind my back. "And now, you've... what? Come to take an eye for an eye?"

That lethal smile on his mouth widens, and his eyes glint. With a firm push of his blade, he forces me to tilt my head farther back, exposing my throat completely to him.

"An eye for an eye sounds too fair." He flashes me a wicked smile. "I'll be taking the whole head."

My heart skips a beat. I squeeze the hilt of my knife hard, getting ready to yank it forward and slam it into his leg.

But right before I can begin my desperate and doomed fight, he abruptly removes the sword from my throat, flashes me a threatening smile, and walks away.

I stare after him, dumbfounded. My head spins, and I'm not sure if I should be relieved or even more worried.

"Right," the administrator says, a tad awkwardly, as if he's not sure what to make of that either. His blue eyes flick to me for a second, and a scowl creases his brows, but then he simply clears his throat and presses on. "My name is Imar, and I am the overseer for this century's Atonement Trials."

— Ні, не пам'ятаєш, — випалюю я раніше, ніж встигаю усвідомити, що кажу. Груді Мабони. Хочеться дати собі ляпаса. Що це взагалі було? Я прозвучала, мов п'ятирічна дитина, яка заперечує очевидне, коли її знаходять у хованках. З губ Дрейвена зривається щось схоже на тихий подих веселощів. Але усмішка, що з'являється слідом, сповнена суцільної загрози.

— Обличчя, подібні до твого, важко забути.

— Зрозуміло, — я напружую пальці на ножі за спиною. — То що тепер? Ти... прийшов узяти око за око?

Смертоносна усмішка на його вустах ширшає, а в очах спалахує блиск. Рішучим натиском клинка він змушує мене ще більше закинути голову, повністю відкриваючи йому горло.

— Око за око звучить занадто справедливо, — він кидає на мене зловісну усмішку. — Я заберу всю голову.

Моє серце пропускає удар. Я до болю стискаю руків'я ножа, готуючись рвонутися йому вперед і вгатити Дрейвену в ногу.

Але саме в ту мить, коли я вже готова почати відчайдушний і приречений бій, він раптово відводить меч від мого горла, знову дарує мені загрозову усмішку — і відходить.

Я дивлюся йому вслід, приголомшена. У голові паморочиться, і я не знаю, чи маю відчуття полегшення, чи навпаки — ще більшу тривогу.

— Отже... — дещо ніяково промовляє адміністратор, ніби й сам не знає, як до цього поставитися. Його блакитні очі на мить ковзають до мене, брови зводяться в насуплений вираз, але він просто прочищає горло й продовжує: — Моє ім'я Імар, і я наглядач Спокутних Випробувань цього століття.

Усі, хто щойно дивився на Дрейвена, миттєво переводять погляд на світловолового драконоперевертня, що досі стоїть на траві перед нами. Він очікувально піднімає брови. Ми всі

Everyone who was staring at Draven immediately snaps their gaze to the blond dragon shifter still standing on the grass before us. He raises his eyebrows expectantly. We all dip our chins in a quick bow of acknowledgement and respect.

“The trials will begin tomorrow,” Imar says.

Relief washes through me. That’s great. That means that I can go home and get a good night’s sleep and pack everything that I need to bring before heading off to the Golden Palace.

A knowing smile blows across Imar’s lips as he watches us in silence for a second.

Then he adds, “But the registrations will finish tonight.”

Some of the fae around me exchange glances since no one seems to understand what that’s supposed to mean.

The smile on Imar’s lips grows into a full-blown smirk as he spells it out.

“You have until sundown to make it inside the iron walls. Anyone not inside the walls when the sun sets will not be allowed to compete in the Atonement Trials.”

Deafening silence falls over the grasslands.

We all turn our heads to look at the palace and the iron wall that circles it. The Iceheart monarchs and all the other clan leaders have already made it inside. And so have the rest of the dragons who were guarding their leaders from the sky. I watch as Draven, in his half-shift form, flies the final stretch and disappears through the now open iron gate as well.

Clothes rustle faintly as we glance around at each other.

Because we all know what this means.

схиляємо голови в короткому поклоні — на знак визнання й поваги.

— Випробування розпочнуться завтра, — каже Імар.

Полегшення накриває мене хвилиною. Чудово. Це означає, що я можу повернутися додому, добре виспатися й зібрати все необхідне перед тим, як вирушити до Золотого Палацу.

Імар мовчки спостерігає за нами якусь мить, і на його губах з’являється розуміюча усмішка. А тоді він додає:

— Але реєстрація завершиться сьогодні ввечері.

Дехто з фей поруч зі мною переглядається — ніхто не розуміє, що саме він має на увазі.

Усмішка Імара розтягується у відверту глузливу посмішку, коли він пояснює:

— У вас є час до заходу сонця, щоб опинитися всередині залізних мурів. Той, хто не буде за стінами, коли сонце зайде, не отримає дозволу брати участь у Спокутних Випробуваннях.

Оглушлива тиша опускається на рівнини.

Ми всі повертаємо голови до палацу й залізного муру, що його оточує. Монархи Айсгартів та всі інші лідери кланів уже опинилися всередині. Так само й решта драконів, які з повітря охороняли своїх володарів. Я бачу, як Дрейвен у напівперетвореній формі пролітає останній відрізок шляху й зникає за вже відчиненою залізною брамою.

Одяг тихо шелестить, коли ми озираємося один на одного.

Бо всі ми розуміємо, що це означає.

Випробування формально ще не почалися, але насправді — вже почалися. Ті, хто першими дістануться до брами, зможуть утримати її й не впустити інших. А отже, коли випробування офіційно стартують, суперників буде менше.

The trials haven't technically started yet, but they have started. The people who make it to the gate first can hold it so that no one else can enter. That way there will be less competition once the trials actually start.

I cast another worried glance at the people around me. I won't be able to fight my way through the gate. Which means that I must make it there first.

Imar flashes us another broad grin filled with wicked glee.

"Dismissed."

We all sprint towards the gate.

CHAPTER FIVE

My breath saws through my lungs as I hurtle across the grass. Boots pound against the ground as everyone tries to make it to the gate first. I push myself to the limits, running with everything I have. But it's with growing dread that I realize that I'm not fast enough.

The first two people reach the gate.

Both of them simply sprint through and disappear inside the palace grounds. The next four people do the same.

Hope swells in my chest as about half of the contestants simply run inside without trying to stop others from following. Maybe I can make it through anyway. If I can just—

A group of five reaches the gate, spins around, and then spreads out to block the way.

Goddess damn it. Why did I have to jinx it?

The people who were right behind them throw themselves to the sides as the fae man with curly blond hair in the middle of the gate shoots a torrent of fire straight out.

"Shit," I hiss under my breath, swerving to the side to escape the heat of the flames.

Я ще раз тривожно озираюся на людей довкола. Пробитися до брами силою я не зможу. А це означає лише одне — я маю дістатися туди першою.

Імар кидає нам ще одну широку усмішку, сповнену зловісної насолоди.

— Вільні.

Ми всі зриваємося з місця й мчимо до брами.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

Подих рве легені, мов пилкою, коли я мчу через траву. Чоботи гупають об землю — всі намагаються першими дістатися до брами. Я викладаюся до межі, біжу з усіх сил. Та зі зростаючим жахом усвідомлюю: я недостатньо швидка.

Перші двоє добігають до брами.

Обидва просто проскакують крізь неї й зникають на території палацу. Наступні четверо роблять те саме.

Надія здіймається в грудях, коли приблизно половина учасників просто забігає всередину, навіть не намагаючись зупинити інших. Можливо, мені все ж вдасться прорватися. Якщо я тільки—

Група з п'яти дістається брами, різко розвертається й розсипається, перегороджуючи шлях.

Проклята богине. Навіщо я це наврочила?

Люди, які бігли одразу за ними, кидаються в боки, коли фей-чоловік із кучерявим світлим волоссям, що стоїть посеред брами, випускає вперед потужний потік полум'я.

— Чорт, — шиплю я собі під ніс, різко звертаючи вбік, аби уникнути жару вогню.

While slowing to a careful walk, I study the people now blocking the gate. I recognize them all, but I only know the name of the guy in the middle with the curly blond hair and the green and orange eyes and the fire magic. His name is Alistair Geller, and he is an absolute bully.

I've only had a few run-ins with him myself, many years ago, but almost every time I see him around town, he is doing something to make other people feel small and helpless.

And now, he is blocking the damn gate. Fantastic. The other contestants around me watch them warily as well. Most of them have trailed to a halt, and some people cluster together in groups as if to strategize together.

Only three people keep running.

I watch with brows furrowed in confusion as a fae woman with black hair and eyes that are blue and silver runs straight for the iron wall farther down from the gate. Right before she can crash into it, a block of ice shoots up from the ground underneath her. It pushes her into the air, and she sails gracefully over the wall.

A few seconds later, a fae man a short distance from her does the same thing, except with a block of stone instead of ice.

Сповільнюючись до обережної ходи, я вивчаю людей, які тепер перегородили браму. Я впізнаю їх усіх, але знаю ім'я лише хлопця посередині — з кучерявим світлим волоссям, зелено-помаранчевими очима та вогняною магією. Його звали Алістер Геллер, і він — закінчений хуліган.

У мене з ним було лише кілька сутичок, багато років тому, але майже щоразу, коли я бачу його в місті, він робить щось, аби інші почувалися дрібними й безпорадними.

І тепер він блокує клятву браму. Чудово. Інші учасники також насторожено спостерігають за ними. Більшість зупинилася, а дехто збивається в групи, ніби намагаючись разом виробити стратегію.

Лише троє продовжують бігти.

Я з насупленими бровами дивлюся на фей-жінку з чорним волоссям і очима, що переливаються синім і срібним, яка мчить просто до залізного муру трохи далі від брами. Прямо перед тим, як вона мала б врізатися в нього, з-під землі під нею виростає брила криги. Вона підкидає її вгору — і жінка граційно перелетіла через мур.

За кілька секунд фей-чоловік неподалік робить те саме, тільки замість криги з-під нього здіймається кам'яна брила.

Chapter 2. Challenges of rendering emotionally colored story of *Empire of Flame and Thorns* into Ukrainian

2.1. Marion Blackwood's novel: author, style, and genre context

In this section, a brief overview of the source text and its author is provided, with particular attention to those features of the text that are most relevant to the translation challenges analyzed in sections 2.2 and 2.3.

Marion Blackwood is the pen name of a contemporary Swedish author of fantasy fiction whose work has attracted a significant international readership through self-publishing platforms. *Empire of Flame and Thorns* (2023) is the opening volume of a series set in a secondary world populated by fae — a humanoid magical race — and dragon shifters, beings capable of transforming between human and dragon form. The world is governed by the authoritarian Iceheart Dynasty, which rules through a military caste drawn from the Red Dragon Clan and the Black Dragon Clan. The narrative is told in the first person by Selena Gale, a young fae woman who is a member of an underground resistance movement (Blackwood, 2023, p.)

The novel belongs to the subgenre of romantic fantasy, which is distinguished by the combination of epic fantasy world-building with romantic plotlines and a strongly subjective first-person narrative voice. As a defining stylistic feature, the genre deploys a deliberate tonal contrast: the formal, quasi-archaic diction used to describe the invented world is set against the colloquial, contemporary, and often ironic voice of the narrator. This contrast is not an inconsistency but an intentional stylistic device that creates ironic distance and establishes the protagonist as a modern, self-aware figure within a fantasy setting. As can be seen from the opening lines — "You'd think that being a part of a badass secret resistance movement would involve something a lot more glamorous than sitting on a cold stool, wrist-deep in fish guts" — the narrator's voice is marked by colloquial intensifiers, ironic understatement, and informal syntax that would be anomalous in classical fantasy diction. (Blackwood, 2023,)

From a translation perspective, the text presents challenges at three levels. At the lexical level, the invented world-building vocabulary — proper names of races, clans, dynasties, institutions, and magical phenomena — demands consistent terminological choices that have no source in existing Ukrainian equivalents. At the stylistic level, the register contrast between formal world-building diction and colloquial narration must be reproduced without flattening either register. At the phraseological level, the text employs English idioms, expletives, and figurative expressions whose Ukrainian equivalents require contextual and cultural judgment. These three levels of challenge make this text a particularly instructive object for the study of translation transformations in fantasy fiction.

2.2 Elements of Emotionally Colored Narrative in *Empire of Flame and Thorns*

The concept of emotionally colored narrative, as used in contemporary stylistics, designates the aggregate of linguistic and stylistic means through which an author configures the affective dimension of a literary text — that is, its capacity to induce specific emotional responses in a reader and to communicate characters' interior states with intensity and precision. As Boase-Beier (2006, p. 14) observes, stylistic features of literary texts are never expressive accidents; they carry determinate emotional values that form part of the text's meaning and that a translation must therefore reproduce. The transference of propositional content without its affective coloring produces a text that is denotatively equivalent but experientially impoverished.

In *Empire of Flame and Thorns*, emotional coloring is produced through several recurring stylistic strategies that operate at different levels of the text: syntactic, lexical-semantic, and dialogic. The present analysis identifies three primary mechanisms — parallelism, imagery, and

retort — which collectively produce the characteristic emotional texture of Blackwood's first-person narrative voice. Understanding these mechanisms is a prerequisite for analyzing the translation decisions examined in section 2.3.

Emotionally Coloured Lexicon

Emotionally coloured lexicon refers to words and fixed phrases that carry a marked affective charge as part of their connotative meaning — expressions that do not merely denote a state of affairs but simultaneously signal the narrator's emotional attitude toward it. This category encompasses several overlapping types of expressive vocabulary.

The first and most pervasive type is informal and colloquial intensifiers deployed in contrast to the formal register of the fantasy world-building. The opening sentence of the novel — "You'd think that being a badass secret resistance movement would involve something a lot more glamorous than sitting on a cold stool, wrist-deep in fish guts" — establishes the register immediately. The word "badass", a colloquial American English intensifier with connotations of toughness and admirable defiance, is placed in deliberate ironic contrast with the mundane reality of fish-gutting, and this contrast is itself the source of the emotional coloring: the word encodes the narrator's self-awareness, her frustrated idealism, and her ironic humor simultaneously. Similarly, the adverb "glamorous" carries an ironic charge because the situation it describes is its precise opposite.

The second type is expletive vocabulary, which functions as an immediate index of the narrator's emotional state at moments of alarm, frustration, or crisis. The series "Shit. / Shit, shit, shit" in Chapter Two represents the most concentrated deployment of this device: the single expletive is first used as an isolated exclamation of alarm, and its threefold repetition immediately after signals a catastrophic intensification of the same state. The fantastical oath "Mabona's tits" performs a similar function while also contributing to world-building: it is emotionally equivalent to a secular expletive but belongs to the invented religious system of the Seelie Court, marking the narrator as culturally embedded in her world even as her voice remains contemporary. The word "Fuck" (used when the narrator's lookout partner betrays their position) functions as an unambiguous marker of sudden, acute frustration and danger.

The third type is evaluative vocabulary with strong negative or positive emotional polarity. Words such as "sadistic", "ruthless", "lethal", and "brutal" (Blackwood, 2023,) are used repeatedly to characterize the dragon-shifter rulers; they belong to a lexical field of moral condemnation that accumulates emotional weight through repetition across the narrative. On the positive pole, words such as "magnificent" and "glorious" appear in descriptions of the pre-conquest past, creating an emotionally charged contrast between a lost ideal and a degraded present. This contrast is a primary vehicle of the narrator's grief and political anger.

The fourth type is emotional adverbs and adverbial phrases that intensify the force of verbs: "desperately", "frantically", "discreetly", "abruptly". (Blackwood, 2023,) These modifiers are placed at points of heightened action or internal conflict and function to make the emotional quality of the narrator's actions explicit rather than implicit. The adverb "desperately" in "I so desperately want to be in there" transforms what might be a neutral statement of desire into a charged expression of frustrated longing.

Together, these four types of emotionally coloured lexicon form the affective substrate of the narrator's voice: they are distributed across the entire text and ensure that the narrative is continuously colored by the narrator's attitudes, even in descriptive or expository passages.

Repetition

Repetition, in contrast to parallelism, involves the recurrence of identical or near-identical words or phrases across a passage. Where parallelism organizes different content into equivalent structures, repetition returns to the same linguistic material, and this return is itself the carrier of meaning and emotional force. In narratological terms, repetition is a signal of psychological fixation: when a narrator repeats a word or phrase, she signals that the referent of that word or phrase occupies an obsessive place in her attention.

The most concentrated deployment of repetition in the selected chapters is the triple expletive "Shit, shit, shit" in Chapter Two, where the same word is repeated three times in rapid succession. The first occurrence is a single-word paragraph: it marks the moment of alarm. The second triple occurrence, produced in response to Draven's direct approach, escalates the same emotional state to its maximum. The bare repetition of an identical monosyllable — with no syntactic development — enacts the narrator's inability to move beyond the initial reaction; the repetition performs the cognitive arrest of extreme fear.

A second major instance of repetition is the anaphoric "Something" in "I want to do something. Something important. Something that will actually aid our cause". Here the indefinite pronoun "something" is repeated three times in succession, each time followed by a qualification that attempts to specify it. The repetition has a different emotional quality from the expletive example: rather than performing arrest, it performs searching — the narrator is groping for the right formulation of an idea that she cannot quite crystallize. The emotional content is frustrated aspiration, and the repetition enacts it linguistically.

The negative sequence "No sound. No movement. Nothing in sight" (Blackwood, 2023, p.15) similarly deploys repetition of a negative element ("No... No... Nothing") across three short parallel clauses. In this case the repeated element is a negative determiner or pronoun, and its repetition creates an atmosphere of total sensory suspension — the narrator cannot find anything to grasp. The emotional coloring is one of held breath and anticipated danger.

Repetition also appears at the level of syntactic frame-phrases: "I need to — " is used as an interrupted thought on multiple occasions throughout the chapters, and the repetition of this particular cut-off phrase accumulates a sense of the narrator's perpetual reactive state — she is always on the verge of an action that circumstances prevent her from completing.

Parallelism

Parallelism, in the tradition of literary stylistics, refers to the deliberate repetition of equivalent syntactic or semantic structures across adjacent or proximate textual units. It functions as a foregrounding device that creates rhythmic emphasis and concentrates the emotional charge of the passage in which it occurs (Leech & Short, 2007, p. 62). In the context of emotionally colored narrative, parallelism operates as an intensifier: repeated structures accumulate affective weight and generate a cumulative impact that isolated sentences cannot achieve.

In *Empire of Flame and Thorns*, parallelism is deployed consistently as a marker of the narrator's heightened emotional states — particularly frustration, longing, and determination. The device occurs at several levels: anaphoric repetition at the sentence level ("I should have moved up the ranks by now. I should be inside"), two- or three-part syntactic clusters that enumerate internal states or external actions, and staccato sequences of short parallel clauses that mime the protagonist's agitation. This last form is especially prominent: the series "Plotting. Scheming. Discussing crucial plans and making important decisions" employs grammatically parallel fragments to isolate and foreground the activities the narrator is excluded from, thereby intensifying her resentment. Similarly, the cluster "No sound. No movement. Nothing in sight" uses three parallel negative clauses to create a moment of suspended tension.

The function of parallelism in Blackwood's text is thus primarily emotional rather than ornamental: it gives structural form to the narrator's recurring patterns of desire, exclusion, and self-assertion, and it creates a rhythm that the reader experiences as urgency or accumulation.

Imagery

Imagery, in its broad stylistic sense, encompasses the range of figurative and concrete language through which abstract states — including emotional ones — are rendered in perceptible, experiential terms. Within *Empire of Flame and Thorns*, imagery operates through two principal strategies: somatic imagery and elemental/environmental imagery.

Somatic imagery — the rendering of emotional states through the language of the body and its physiological responses — is the dominant mode of emotional coloring in Blackwood's text. The narrator's interior experience is consistently expressed through visceral sensation: hearts leap into throats, nausea rolls through stomachs, rage burns, fingers tighten, lungs heave.

Phrases such as "wrist-deep in fish guts" or "My heart leaps into my throat" exemplify this strategy: they translate abstract states (excitement, alarm) into concrete, bodily language that the reader processes kinesthetically. This approach reflects a broader stylistic tendency in popular romantic fantasy toward immediate, body-based narration that prioritizes sensory engagement over reflective distance.

Elemental imagery projects emotional states outward onto the physical environment. The dead trees lining the path to the palace, the iron wall encircling the castle, the gray overcast sky — all function as objective correlatives for the narrator's grief, anger, and experience of imprisonment. This convergence of interior state and exterior description is a standard Gothic and Romantic device, here adapted to a fantasy setting to produce atmospheric emotional reinforcement.

Together, these two strategies ensure that the emotional coloring of the text operates simultaneously from inside (bodily sensation) and outside (environment), creating a multidimensional affective environment.

Retort

Retort, as deployed in *Empire of Flame* and *Thorns*, refers to the sharp, ironic, or destabilizing response in dialogue — an utterance whose pragmatic function diverges significantly from its surface form. In Gricean terms, retort exploits the maxim of relevance: the speaker appears to respond to the interlocutor's question or assertion, but the response subverts its expected form, generating implicature that the hearer must decode (Grice, 1975, p. 45). The emotional effect of retort depends on the gap between what is said and what is meant, or between the content of the utterance and the situational context in which it is delivered.

In Blackwood's text, retort is central to the characterization of Selena Gale. Her verbal encounters with dragon shifters — figures of institutional authority and physical threat — are consistently managed through ironic, unexpected responses that destabilize the interlocutor's position of power. The extended confrontation sequence in Chapter One, in which Selena disarms a patrol captain through a series of audacious compliments and feigned drunkenness, is the most fully developed example in the translated portion of the text. Utterances such as "You're hot" or "Oh, you're into guys?" are emotionally colored by their incongruity: they are socially inappropriate, situationally absurd, and therefore simultaneously comic and tension-generating. The retort form also appears in elliptical, cut-off exchanges — "No, that's not what I—" / "Because you have such a handsome face" — in which the interruptor's response refuses the interlocutor's frame entirely. (Blackwood, 2023,)

The retort functions not merely as characterization but as an affective device: it controls the emotional rhythm of the dialogue, releasing tension through comedy while simultaneously intensifying suspense through the display of risk.

These three mechanisms — parallelism, somatic and environmental imagery, and retort — constitute the primary vehicles of emotional coloring in *Empire of Flame* and *Thorns*. Their identification provides the analytic basis for the examination of translation strategies in the following section.

2.3 Ways of Rendering Emotionally Colored Narrative into Ukrainian

Having identified the primary mechanisms of emotional coloring in *Empire of Flame* and *Thorns* — emotionally colored lexicon, parallelism, repetition, their combined deployment, imagery, and emotionally colored conversation — this section analyzes how each mechanism was rendered in the Ukrainian translation. The classification of translation techniques by Molina and Hurtado Albir (2002) provides the analytical framework for all examples. Each example is presented with the source text in English (s) and the Ukrainian target text (t), followed by an analysis of the techniques applied and their rationale.

2.3.1 Emotionally Coloured Lexicon

This section presents five examples of words and phrases with marked affective charge drawn from the dialogue of the novel: expletives, derogatory terms, colloquial intensifiers, and evaluative vocabulary. In each case the primary challenge was to find a Ukrainian equivalent that preserves the emotional register of the original without either neutralizing its force or introducing an incongruously stronger register.

The first example demonstrates the deployment of a derogatory compound expression during the captain's confrontation with the protagonist in Chapter 1. The insult is delivered at a moment of maximum interpersonal tension and combines three distinct types of affective vocabulary in a single utterance.

(1-s) *"Do not touch me with your filthy fucking hand, you worthless fae bitch," the captain growls at me.* (Blackwood, 2023, p. 14)

(1-t) — *Не торкайся мене своїми брудними руками, нікчемна фейська сучко, — гарчить він.*

The insult combines three affective elements: the expletive intensifier "fucking," the evaluative adjective "worthless," and the derogatory noun "bitch." Variation was applied in rendering the derogatory noun: "bitch" becomes "сучко," a Ukrainian term belonging to the same register of gendered dehumanization, with the diminutive form adding a layer of contemptuous condescension. The same technique was applied to the dismissive adjective "worthless," which was rendered as "нікчемна" — an exact register equivalent in Ukrainian. As far as the expletive intensifier "fucking" is concerned, Reduction was applied: the expletive was omitted because the surrounding vocabulary already carries sufficient affective force in the target language and its inclusion would be redundant. The speech tag "growls" was preserved through literal translation as "гарчить," an animalistic verb that underlines the captain's threatening manner. The emotional tension of the utterance is thus fully preserved in the translation.

The next example is a colloquial expletive phrase of dismissal produced by the administrator at the close of the registration interview in Chapter 2. The speaker is in a position of institutional authority and the utterance enacts his contempt for the protagonist through both lexical and syntactic means.

(2-s) *"Now, get the hell out of my office."* (Blackwood, 2023, p. 42)

(2-t) — *А тепер забирайся з мого кабінету.*

The colloquial phrase "get the hell out" combines an imperative with an embedded expletive intensifier. The imperative was rendered as "забирайся" through literal translation: this informal Ukrainian imperative of "to get lost / clear off" reproduces the register of hostile dismissal without requiring a separate expletive, since the verb alone carries sufficient emotional charge in Ukrainian. Reduction was therefore applied to "the hell," which was omitted as functionally redundant in the target language context. The conjunction "A" at the opening of the Ukrainian utterance was added through Amplification to create an adversative emphasis that is absent in the source but is idiomatic in Ukrainian as a marker of abrupt finality.

Another instance of emotionally coloured lexicon is the mother's dismissive labeling of her daughter in Chapter 3. The utterance employs a reductive occupational label to deflate any expectation that the protagonist might succeed in the trials.

(3-s) *"She's not going to win," Mom interjects with an impatient sigh. "She's a fish cutter with emotion magic."* (Blackwood, 2023, p. 75)

(3-t) *«Вона не виграє». «Вона риборіз з магією емоцій».*

"Fish cutter" functions as a reductive social label that reduces the protagonist to her lowest-status occupation in order to dismiss her prospects entirely. The Ukrainian rendering "риборіз" was produced through literal translation: the compound noun preserves both the occupational reference and the social condescension of the original. The emotionally flat, declarative intonation of both short sentences is preserved through an equivalent syntactic structure in the target. The surrounding stage direction — "with an impatient sigh" and "an

annoyed look at Dad" — establishes the emotional register of contemptuous dismissal within which the label operates, and this register is maintained in the Ukrainian rendering.

A further example of affectively charged vocabulary appears in the father's accusation during the parents' argument in Chapter 3. The utterance uses a colloquial intensifier to express certainty fused with aggression.

(4-s) *"You know damn well the damage she can cause."* (Blackwood, 2023, p. 76)

(4-t) *«Ти прекрасно знаєш, якої шкоди вона може завдати».*

"Damn well" is a colloquial intensifier expressing both emphatic certainty and barely concealed anger. The expletive component was handled through Variation: we rendered it as "прекрасно знаєш" ("you know perfectly well"), which belongs to the same register of emphatic accusation while conforming to Ukrainian idiomatic norms. The English intensifier is adverbial in structure; the Ukrainian shifts this force to an adverb modifying the verb of knowing — a transposition that preserves the pragmatic charge of the utterance without introducing an unnatural register. The full emotional weight of the father's aggression is thus maintained in the translation.

The final example in this category is the captain's use of a derogatory ethnic label as a counter-retort in Chapter 1. The utterance attempts to reassert dominance by reframing the protagonist's physical difference as a mark of abnormality.

(5-s) *"Though I still don't understand how you can only have one eye color," I say, keeping my voice slightly slurred and my words the epitome of drunken ramblings. "Such limited combinations."*

...Better than having two colors like some kind of freak," he bites out. (Blackwood, 2023, p. 14)...

(5-t) — Хоча я все ще не розумію, як ви можете мати лише один колір очей, — бурмочу я п'яним голосом. — Такі обмежені комбінації

— Краще один колір, ніж два, як у... виродків, — буркоче він.

"Freak" was rendered as "виродків" through Variation: "виродок" (degenerate/freak) belongs to the same register of contemptuous dehumanization as the English source term and carries an equivalent social charge in Ukrainian. Amplification is evident in the rendering of the pause: the English phrase "some kind of" implies a hesitation of mock deliberation before the insult, and this is reproduced in the target by the ellipsis before "виродків," which creates the same performative beat of contempt. The speech tag "bites out" was modulated to "буркоче" (mutters/grumbles), reflecting the captain's sullen, embarrassed tone at this point in the exchange rather than the sharper aggression the English verb might otherwise suggest.

2.3.2 Parallelism

The following five examples illustrate the deployment of syntactic parallelism — the repetition of equivalent grammatical structures with different lexical content — as a vehicle of emotional intensification. The primary translation challenge in each case was to produce a Ukrainian version that is grammatically natural while preserving the rhythmic accumulation of the source.

The first example of parallelism in the text is a three-part negative series that creates a moment of suspended tension in Chapter 1, immediately before the appearance of the dragon shifter patrol.

(6-s) *There is no sound. No movement. Nothing in sight.* (Blackwood, 2023, p. 11)

(6-t) *Немає звуку. Немає руху. Немає нічого видимого.*

This is a three-part parallel series of negative existential clauses following the structure [Negative existential + noun]. The structure is identical across all three elements; only the semantic content varies (sound — movement — visual perception). The parallel arrangement organizes the narrator's total sensory arrest into a structured, cumulative sequence that enacts the held breath of anticipated danger. Literal translation was applied to all three elements, reproducing both the parallel structure and the repeated negative element "Немає" as a direct equivalent of the English pattern. The third element required minor modulation: "nothing in

sight" becomes "немає нічого видимого" (literally "nothing visible"), which is the most natural Ukrainian rendering of the English phrase and preserves its visual reference.

The following example shows the serial nominal demands of the administrator during the registration interview in Chapter 2. The parallel structure enacts the dehumanizing efficiency of the bureaucratic exchange.

(7-s) "Name," he demands. / "Age?" / "Guild?" / "Magic type?" (Blackwood, 2023, p. 41)

(7-t) — Ім'я, — вимагає він. / — Вік? / — Гільдія? / — Тип магії?

This is a four-part parallel series in which each demand is a single noun used interrogatively, grammatically equivalent across all four instances [Noun → implied question]. The stripped-down parallel structure enacts the administrator's dehumanizing bureaucratic efficiency: the fae is processed through identical interrogative frames with no variation in form. Literal translation was applied to all four elements, reproducing the single-noun format exactly in each case. The speech tag "he demands" — attached to the first element and absent from the subsequent three — was also reproduced through literal translation as "вимагає він," and the non-linguistic substitution of English quotation marks by Ukrainian em dashes was applied throughout the dialogue sequence.

Another instance of parallelism is the nominal appositive series used to identify the antagonist Draven Ryat at the moment of his entrance in Chapter 1. The accumulation of titles through a parallel series enacts the narrator's sudden recognition of extreme danger.

(8-s) *Because this is Draven Ryat. The Shadow of Death. Leader of the Black Dragon Clan.* (Blackwood, 2023, p. 15)

(8-t) *Бо це Дрейвен Раяти. Тінь Смерті. Лідер Клану Чорного Дракона.*

Three parallel nominal appositives identify the antagonist through accumulating designations: [proper name], [metaphorical epithet], [institutional title]. Each element is a syntactically parallel nominal phrase; the lexical content escalates from personal identity to mythologized status. The parallel structure enacts the narrator's recognition: each new appositional element adds a further dimension of threat. Literal translation was applied to all three elements. The proper name "Draven Ryat" was transliterated as "Дрейвен Раяти" through borrowing, following the established transliteration of the character's name in the translation. The metaphorical epithet "The Shadow of Death" and the institutional title "Leader of the Black Dragon Clan" were rendered through literal translation as "Тінь Смерті" and "Лідер Клану Чорного Дракона" respectively, preserving the parallel nominal structure exactly.

The next example demonstrates three parallel predicate clauses that track the physical approach of a threat in Chapter 4, mapping the antagonist's advance across three sensory registers.

(9-s) *Draven continues advancing on me. / My heart slams against my ribs. / His boots stop right in front of me.* (Blackwood, 2023, p. 93)

(9-t) *Дрейвен продовжує наближатися. / Серце гупає об ребра. / Його чоботи зупиняються просто переді мною.*

Three parallel predicate clauses [Subject + verb phrase] each mark a distinct dimension of the same approaching danger: visual (Draven advancing), somatic (heart slamming), auditory-spatial (boots stopping). The parallel series maps the narrator's total perceptual field onto the single moment of confrontation, creating a simultaneous multisensory image that intensifies the emotional pressure of the scene. Literal translation was applied to all three elements, preserving the parallel [Subject + verb phrase] structure in the target. The somatic verb "slams" was rendered as "гупає" through variation — a Ukrainian onomatopoeic verb that preserves the physicality of the impact while being idiomatic for the sound of a heartbeat against the ribs.

The fifth example is the parallel infinitival series through which the narrator articulates her political resolution in Chapter 2, following her experience of the colonized landscape.

(10-s) *It's time to fight back. To take back our home. Reclaim our freedom.* (Blackwood, 2023, p. 32)

(10-t) *Час давати відсіч. Повернути собі дім. Відвоювати свободу.*

Three parallel infinitival phrases express a single political resolution distributed across three semantic dimensions: resistance, reclamation of place, and reclamation of freedom. The frame [Infinitive + object] is consistent across all three elements; the ascending order of abstraction (action — space — concept) is maintained in the target. Literal translation was applied to all three infinitival phrases. Minor amplification is applied in the first element: "fight back" is rendered as "давати відсіч" (literally "to give back a rebuff"), which is a Ukrainian idiomatic equivalent that is slightly more expansive than the English original but belongs to the same register of determined resistance. The ascending emotional and conceptual weight of the series is fully preserved.

2.3.3 Repetition

The following five examples illustrate the deployment of lexical repetition — the return of identical or near-identical words or phrases within a short span — as a marker of psychological fixation, escalation, or authority. The primary translation challenge was to reproduce the repeated element in a form that is equally idiomatic in Ukrainian while preserving its affective function.

The first example of repetition in the text is the tripled expletive that enacts the narrator's escalating fear at Draven's approach in Chapter 4. The same word is used twice in rapid succession: first as a single-word exclamation, then as a three-word intensified repetition.

(11-s) *He takes a step forward. Shit. Dry grass crunches underneath his boots as he strides towards me. Shit, shit, shit. I discreetly slide the knife from my holster.* (Blackwood, 2023, p. 93)

(11-t) *Він робить крок уперед. Чорт. Суха трава хрумтить під його підборами, коли він прямує до мене. Чорт, чорт, чорт. Я непомітно вислизаю ніж із кобури.*

The expletive "Shit" is first used as a single-word paragraph marking the onset of danger, then repeated three times in succession to mark its intensification. The single occurrence registers the initial alarm; the tripling enacts the cognitive arrest of acute fear — the narrator cannot advance to a new word or thought. Variation was applied in the choice of Ukrainian equivalent: "Shit" is rendered as "Чорт" (literally "devil," used as a mild expletive), which belongs to the same register of colloquial alarm. It is worth noting that earlier in Chapter 1, the English expletive "Fuck" was rendered as "Бляха" — a different Ukrainian equivalent — demonstrating the translator's awareness of register differentiation between the two expletives. The tripling format "Чорт, чорт, чорт" is reproduced through literal translation, preserving both the graphic repetition and its enactment of escalating panic.

The following example shows the administrator's echo repetition of the narrator's magic type, which expresses his disbelief and suspicion in Chapter 2.

(12-s) *"...Emotion magic," ... / "Emotion magic?"* (administrator, echoing back) (Blackwood, 2023, p. 41)

(12-t) — *Магія емоцій. / — Магія емоцій? — зрештою перепитує він.*

The administrator repeats the narrator's exact phrase as a disbelieving question. The same phrase appears twice in immediate sequence; only the intonation marker changes (statement becomes question). The repetition enacts the administrator's cognitive failure to process the information in a forward direction — he can only return it. The key phrase "Emotion magic" / "Магія емоцій" is preserved through literal translation in both instances. The question intonation is carried by the question mark in the target text, following Ukrainian typographic convention. The speech tag "he asks at last" is rendered as "зрештою перепитує він," where the verb "перепитує" (asks again / asks back) is produced through modulation that makes the echo quality of the question explicit in the verb choice itself, intensifying the sense of incredulous repetition.

Another instance of repetition is the contesting echo deployed by the mother in response to the father's self-exculpatory complaint in Chapter 3. The speaker seizes her interlocutor's own words and returns them as evidence against him.

(13-s) "...you always twist my words around..." (father) / "Twist your words? Those were your exact words!" (mother) (Blackwood, 2023, p. 76)

(13-t) «...ти завжди перекручуєш мої слова...» / «Перекручую твої слова? Це були твої точні слова!»

The mother seizes the father's phrase "twist my words" and returns it as a counter-challenge — a contesting echo that weaponizes the opponent's own language. The key phrase "twist your words" / "перекручувати слова" is repeated in both utterances. Structural modulation is applied in the verbal form: in the first utterance (father's), "twist" is the second person "перекручуєш"; in the mother's echo, it shifts to first person "перекручую," reflecting the change of addressee and speaker. The key noun phrase "твої слова" is maintained verbatim. The exclamatory force of the mother's retort is preserved through the exclamation mark, and the intonation of the rhetorical question is carried by the question mark preceding it, producing the same two-beat rhythm of challenge and accusation as the English original.

The next example demonstrates Draven's repeated authority question in Chapter 1, deployed first as a general demand addressed to the entire room and then directed specifically at the protagonist.

(14-s) "Is there a problem?" (to the room) / "Is there a problem?" (directed at Selena) (Blackwood, 2023, p. 15)

(14-t) — У вас проблеми? — Я спитав: у вас проблеми?

Draven asks the identical question twice: first as a general rhetorical demand, then as a specific threat. The second occurrence adds the framing clause "I said" — a marker of deliberate repetition signaling that the demand will be answered. Literal translation was applied to the repeated element: "Is there a problem?" becomes "У вас проблеми?" in both instances, preserving the exact wording. Amplification is applied in the second utterance through the addition of "Я спитав:" (I asked:), which is a structural modulation that makes the frame of deliberate, insistent repetition explicit in Ukrainian. The colon following "Я спитав" follows Ukrainian typographic convention for reported speech frames and simultaneously creates the rhythmic pause before the repeated question that intensifies its threatening quality.

The final example in this category is the narrator's self-reproach repetition in Chapter 3, in which she returns obsessively to the moment of her failed assertion at the tavern counter.

(15-s) *I should have said something. I wanted to say something. Because I didn't want the fish.* (Blackwood, 2023, p. 82)

(15-t) Я мала щось сказати. Я хотіла щось сказати. Бо я не хотіла риби.

The phrase "say something" / "щось сказати" is repeated verbatim in both clauses. The repetition marks the narrator's obsessive psychological return to a moment of missed assertion: she cannot move past the instant of failure. Literal translation was applied to all three sentences, preserving both the repeated phrase and the structural relationship between the two clauses. The modal verbs differ ("should have" / "wanted to" — "мала" / "хотіла"), but the shared ending "щось сказати" anchors both clauses to the same instant of failed agency. The third sentence — "Бо я не хотіла риби" — is reproduced through literal translation as the final deflating specification, preserving the anticlimactic emotional register of the original.

2.3.4 Parallelism and Repetition Combined

The following four examples demonstrate the co-deployment of parallelism (same syntactic frame) and repetition (same words) within a single passage. As noted in section 2.2, the simultaneous operation of both mechanisms produces a higher degree of emotional intensification than either device achieves independently. The translation must reproduce both the parallel structure and the repeated element simultaneously to preserve this combined effect.

The first example of the combined mechanism is found in the father's obsessive reproach in Chapter 3, where the same syntactic frame and the same opening phrase recur in immediate succession.

(16-s) *"By Mabona, you always do this. You always twist my words around."* (Blackwood, 2023, p. 76)

(16-t) *«Мабона, ти завжди так робиш. Ти завжди перекручуєш мої слова».*

In terms of parallelism: both clauses share the syntactic frame [Subject + always + verb phrase]; the predicates are different ("do this" / "twist my words").

In terms of repetition: the phrase "you always" / "ти завжди" is repeated verbatim as the opening of both clauses.

Both the parallel syntax and the lexical repetition are preserved through literal translation: "ти завжди так робиш" and "ти завжди перекручуєш мої слова" reproduce both the identical opening phrase and the parallel grammatical frame exactly. The combined effect — the repeated frame locking the father into the same pattern of accusation while the varying predicates extend and develop it — is fully reproduced in the target. The author deploys this parallel-repetitive structure to signal the father's obsessive sense of grievance, and the Ukrainian translation preserves this signal without modification.

The next example shows the same combination at work in the narrator's circular self-reproach following the tavern scene in Chapter 3. The passage enacts the narrator's psychological entrapment in a moment of missed agency.

(17-s) *I should have said something. I wanted to say something. Because I didn't want the fish.* (Blackwood, 2023, p. 82)

(17-t) *Я мала щось сказати. Я хотіла щось сказати. Бо я не хотіла риби.*

In terms of parallelism: both clauses share the frame [I + modal + infinitive + something]; the modal verbs differ ("should have" / "wanted to" — "мала" / "хотіла").

In terms of repetition: "say something" / "щось сказати" is repeated verbatim in both clauses.

All three sentences are reproduced through literal translation. The combined effect — the parallel frame staging two attempts at the same action (normative self-assessment and volitional desire) while the repeated object phrase returns the narrator to the same instant of failure — is fully preserved in the target. This is precisely the combination that the author deploys at emotionally pivotal moments of failed self-assertion, and in the Ukrainian translation both mechanisms operate simultaneously to produce the same sense of circular entrapment.

A third instance of the combined mechanism appears in the captain's repeated double demand in Chapter 1. The question is first asked in its basic form, then repeated with an added parallel clause, creating a structure that is simultaneously a repetition and an expansion.

(18-s) *"What's going on in here?" (first) / "I said, what's going on in here? And where's the guy who rushed in here?" (second)* (Blackwood, 2023, p. 14)

(18-t) — *Що тут відбувається? / — Я сказав: що тут відбувається? І де хлопець, що забіг?*

In terms of parallelism: the second utterance expands the first by adding a parallel interrogative clause [Wh-question + Wh-question]; both are interrogative demands in the same grammatical type.

In terms of repetition: "What's going on in here?" / "що тут відбувається?" is repeated verbatim from the first occurrence.

Structural modulation was applied in the rendering of the repeated question: "what's going on in here" becomes "що тут відбувається," restructuring the question in accordance with Ukrainian word order. Reduction was applied to the prepositional phrase "in here": "тут" (here) covers the sense without the prepositional construction. The framing clause "I said" was rendered as "Я сказав:" through literal translation followed by a colon, following Ukrainian convention for direct speech framing. The combination of verbatim repetition and parallel expansion in the second utterance — which doubles both the pressure and the content of the demand — is fully

reproduced in the target, with the combined emotional intensification of insistence and escalation preserved.

The fourth example demonstrates Draven's repeated authority assertion in Chapter 1, in which the same interrogative threat is addressed first to the room and then to the protagonist individually.

(19-s) *"Is there a problem?" (to the room) / "Is there a problem?" (directed at Selena, preceded by "I said")* (Blackwood, 2023, p. 15)

(19-t) — *У вас проблеми? / — Я спитав: у вас проблеми?*

In terms of parallelism: both utterances are formally interrogative threats in the identical syntactic form [interrogative clause]; the addressee differs (room vs. Selena).

In terms of repetition: "Is there a problem?" / "у вас проблеми?" is repeated verbatim in both instances.

The repeated element is rendered through literal translation: "у вас проблеми?" is the direct Ukrainian equivalent of "is there a problem?" and is preserved identically in both utterances. Amplification is applied in the second utterance: "Я спитав:" (I asked:) is added as a framing clause absent from the original second occurrence, following the same structural modulation applied in Example 18 above. This addition makes the deliberate, coercive quality of the repetition explicit in Ukrainian and is motivated by the fact that without it, the two Ukrainian occurrences would be entirely identical and the repetition would lose its quality of escalation. The author uses this parallel-repetitive structure to establish Draven's authority through the sheer insistence of the repeated demand, and the target text reproduces this effect.

2.3.5 Imagery

The following examples analyze extended imaginative descriptions in which sensory detail, metaphor, and evaluative language combine to render characters and settings in emotionally colored terms. The primary challenge in translating these passages is to preserve the specific qualities of each image — the type of sensation, the connotative load of the vocabulary, and the structural relationship between the image and its emotional function in the narrative.

The first example of imagery is the extended visual and somatic description of Draven's appearance at the moment of his entrance in Chapter 1. This is the passage that produces the protagonist's initial assessment of the antagonist as simultaneously the most attractive and the most dangerous person she has ever encountered.

(20-s) *He is wearing black dragon scale armor, and his black hair has been swept back from his face as if he has carelessly run his hand through it. Unflinching power radiates from his muscular body, and there is a cold promise of death in his golden eyes.* (Blackwood, 2023, p. 15)

(20-t) *На ньому чорні обладунки з драконячої луски. Волосся — чорне, відкинуте назад, наче він просто провів рукою. Від нього виходить така сила, що повітря ніби тремтить. У золотих очах — холодна обіцянка смерті.*

The passage combines visual description with a somatic-atmospheric image. The first two sentences are rendered through literal translation. The third sentence required lexical modulation: "Unflinching power radiates from his muscular body" becomes "Від нього виходить така сила, що повітря ніби тремтить" — "Such power emanates from him that the air seems to tremble." The English image of power radiating from a body is modulated in the target to the image of power so intense that it makes the surrounding air vibrate, a shift from the physical source to the atmospheric effect. This modulation intensifies the image by externalizing the power into the surrounding space, making it more immediately perceptible. The fourth sentence is reproduced through literal translation: "a cold promise of death in his golden eyes" becomes "холодна обіцянка смерті" — an exact structural and semantic equivalent.

The next example shows the environmental imagery used to render the Seelie Court palace in Chapter 2. The passage deploys a combination of visual imagery and evaluative temporal contrast to render political loss in experiential terms.

(21-s) *I raise my gaze to the palace itself that is visible across the grasslands. Made of shimmering pale stone, it shines like it's filled with golden light when the sun reflects against it. It used to be the home of our royal family.* (Blackwood, 2023, p. 32)

(21-t) *Я підіймаю погляд на сам палац, що видніється через рівнини. Він збудований із сяйливого блідого каменю і виблискує так, ніби наповнений золотим світлом, коли сонце відбивається від його стін. Колись це був дім нашої королівської родини.*

The passage renders political loss through accumulated environmental imagery contrasting present visual beauty with past habitation. The first sentence is reproduced through literal translation. The second sentence preserves the simile structure "shines like it's filled with golden light" through literal translation as "виблискує так, ніби наповнений золотим світлом," maintaining both the visual image and the comparative construction. Minor amplification is applied in the rendering of "when the sun reflects against it": the Ukrainian "коли сонце відбивається від його стін" adds "від його стін" (from its walls), which specifies the surface of reflection and produces a more concrete visual image. The third sentence is reproduced through literal translation, and the temporal marker "used to be" is rendered as "Колись" (once/formerly) through transposition — converting the English past-tense modal into a Ukrainian temporal adverb that carries the same sense of irretrievable pastness.

Another instance of somatic imagery appears in the narrative immediately following the captain's insult in Chapter 1. The passage renders the protagonist's internal rage through the language of fire and bodily sensation.

(22-s) *Rage burns through me at his words, but I keep the expression firmly off my face.* (Blackwood, 2023, p. 14)

(22-t) *Лють миттєво спалахує в мені, але я її ковтаю, опускаючи руку.*

Somatic fire imagery renders rage as a burning sensation moving through the body. Lexical modulation was applied: "burns through me" — a continuous, traversing motion — becomes "миттєво спалахує в мені" (flares up instantly in me). The continuous burning is replaced by a punctual flare, and the amplifier "миттєво" is added to convey the sudden, reflexive quality of the emotional response, which is contextually motivated by the immediacy of the insult. Amplification was also applied in the second clause: "I keep the expression firmly off my face" is extended to "але я її ковтаю, опускаючи руку" — "I swallow it, lowering my hand." The additional image of swallowing the emotion, absent in the source, adds a second somatic metaphor of suppression that intensifies the contrast between the narrator's inner rage and her outward composure, enriching the emotional coloring of the passage.

The final imagery example demonstrates the use of gaze-as-burning imagery in the confrontation with Draven following the drink-throwing scene in Chapter 1.

(23-s) *His golden eyes sear through my very soul as he stares me down.* (Blackwood, 2023, p. 15)

(23-t) *Його золоті очі пронизують мене наскрізь, обпалюючи саму душу.*

The English verb "sear" — to burn through — carries two simultaneous qualities: penetration and combustion. Structural modulation was applied: the single English verb "sear through" is expanded into a participial construction in the target — "пронизують мене наскрізь, обпалюючи саму душу" (pierce through me, burning the very soul). This distributes the dual quality of the original into two syntactically parallel elements: "пронизують наскрізь" (pierce through) captures the penetrating dimension, while "обпалюючи саму душу" (burning the very soul) captures the combustive dimension. The expansion intensifies the image by making both of its dimensions explicit and creates a participial structure that is idiomatic in Ukrainian descriptive prose. The emotional function of the image — to render the narrator's experience of Draven's gaze as simultaneously invasive and destructive — is fully preserved in the expanded target rendering.

2.3.6 Emotionally Coloured Conversations

Emotionally coloured conversations are exchanges in which the affective charge is conveyed not only through the semantic content of utterances but through phonological markers

of hesitation, exclamatory and elliptical syntax, and the structural dynamics of multi-speaker dialogue. The translation of such passages requires attention to features that operate below the level of lexical meaning: graphically represented speech sounds, sentence fragments, and the rhythm of interrupted or accelerated exchange.

The first example illustrates the use of hesitation markers as phonological realizations of emotional states, drawn from the narrator's conversation with her parents in Chapter 3. The protagonist's nervousness and sense of inadequacy are enacted through the disrupted flow of her speech.

(24-s) *"I, uhm... I just wanted to tell you that... uhm... Yesterday, I did something exciting. Important, I mean."* (Blackwood, 2023, p. 75)

(24-t) — *Я... е-е... просто хотіла сказати вам, що... е-е... вчора зі мною сталося децю важливе. Захопливе, тобто.*

The hesitation markers "uhm" are phonological realizations of the speaker's emotional state — nervousness, a sense of inadequacy, and the difficulty of finding the right words before emotionally significant interlocutors. Literal translation was applied to the propositional content of the utterance, and variation was applied to the hesitation marker itself: "uhm" is rendered as "e-e," the standard Ukrainian graphic representation of the same filled pause. This variation preserves the phonological quality of the hesitation while substituting the English convention with its Ukrainian equivalent. The ellipses marking the pauses within and between phrases are reproduced through literal translation, maintaining the rhythm of disrupted speech. The self-correction at the end — "Important, I mean" — is rendered as "Захопливе, тобто," applying modulation: "I mean" becomes "тобто" (that is/I mean), the natural Ukrainian discourse marker for self-correction.

The next example demonstrates how phonological markers encode acute fear in Chapter 1, in the speech of the terrified house owner who inadvertently reveals the protagonist's escape route to the pursuing captain.

(25-s) *"Where is she?" the captain demands from outside the open window. / "B-back door," the terrified owner of this house replies from the kitchen.* (Blackwood, 2023, p. 23)

(25-t) — *Де вона? — волає капітан з-поза відчиненого вікна. / — З-задній вихід, — тремтячим голосом відповідає переляканий власник хати, саме в той момент, коли я різко вириваю чорні двері й вискакую назовні.*

The stammer "B-back door" is a phonological realization of acute fear: the repetition of the initial consonant enacts the speaker's physical inability to produce fluent speech under extreme stress. Variation was applied in rendering the stammer: the English "B-back" becomes "З-задній" in Ukrainian, reproducing the graphic convention of stammer representation (hyphenated repetition of the initial consonant) while adapting it to the Ukrainian word "задній" (back/rear). This substitution preserves both the visual form and the phonological function of the stammer. Amplification was applied to the speech tag: "replies" is expanded to "тремтячим голосом відповідає переляканий власник хати" — the stage direction "тремтячим голосом" (in a trembling voice) and the evaluative qualifier "переляканий" (terrified) are added to make explicit the emotional state that the stammer itself enacts phonologically, creating a reinforcement between the phonological marker and its surrounding narrative context.

The final example is a multi-speaker exchange from the family conflict in Chapter 3, demonstrating the co-deployment of exclamatory sentences, elliptical imperatives, and mediating speech acts to render interpersonal tension through the structural dynamics of dialogue itself.

(26-s) *"Twist your words? Those were your exact words!" / "Please," I interject, trying to mediate. "You have every right to feel upset, but I'm sure he didn't mean it like that. Right, Dad?" / "Don't," both of my parents growl. / "Don't meddle," Dad warns.* (Blackwood, 2023, p. 76)

(26-t) *«Перекручую твої слова? Це були твої точні слова!» / «Будь ласка», — втручаюся я. «Ти маєш повне право бути засмученим, але я впевнена, що він не мав на*

увазі саме це. Правда, тату?» / «Не треба», — бурчать обоє батьків. / «Не втручайся», — попереджає тато.

This four-turn exchange demonstrates the co-deployment of exclamatory sentences, elliptical imperatives, and mediating speech acts in a scene of family conflict. The opening exclamatory challenge "Those were your exact words!" is reproduced through literal translation as "Це були твої точні слова!", preserving the exclamatory force and identical syntax. The mediating speech act "Please" is rendered as "Будь ласка" through literal translation, followed by the softening conditional clause reproduced through structural modulation: the English "I'm sure he didn't mean it like that" is rendered as "я впевнена, що він не мав на увазі саме це," restructuring the clause for Ukrainian syntactic naturalness. The elliptical imperative "Don't" is rendered as "Не треба" (No need / Don't) through variation: the bare English negative imperative has no single-word Ukrainian equivalent, and "Не треба" is the closest pragmatic equivalent in the register of brusque, simultaneous refusal. The expanded imperative "Don't meddle" is rendered as "Не втручайся" through literal translation. The combined effect of these techniques preserves the emotional rhythm of the exchange — the escalating urgency of the argument, the failed mediation, and the unified parental resistance — in the target text.

The translation of *Empire of Flame and Thorns* into Ukrainian demonstrates that the affective configuration of emotionally colored narrative is reproducible across languages, provided that the translator attends to the specific mechanisms by which emotional coloring is produced in the source text. The analysis presented in this section shows that different mechanisms require different primary techniques: lexical modulation and variation predominate in the rendering of emotionally colored lexicon; literal translation is the principal technique for parallelism, repetition, and their combined deployment; structural modulation and amplification are most frequently required for imagery and emotionally colored conversation. In each case, the governing criterion is not formal equivalence but functional equivalence — the reproduction of the same emotional effect in the target language context.

Conclusions

Marion Blackwood is a contemporary Swedish author of romantic fantasy fiction whose debut novel *Empire of Flame and Thorns* (2023) demonstrates her narrative proficiency through emotionally intense first-person narration, vivid world-building, and psychologically complex character dynamics. Her writing is characterized by a deliberate tonal contrast between quasi-archaic descriptive diction and a colloquial, ironic narrative voice, which together generate a compelling atmosphere of emotional immediacy and suspense.

The first objective of the project — to provide a translation of the text considering the specifics of the romantic fantasy genre — was fulfilled through the Ukrainian translation of five chapters from *Empire of Flame and Thorns* presented in Chapter 1. The translation preserved the defining tonal contrast of the source text, maintaining the coexistence of fantasy world-building diction with a contemporary, ironic first-person voice, treating this contrast as an intentional stylistic device rather than an inconsistency to be neutralized.

The second objective — to identify and describe the primary mechanisms of emotional coloring in *Empire of Flame and Thorns* and to establish their functional roles — was fulfilled through the analysis in section 2.2. The following mechanisms were identified: emotionally colored lexicon (colloquial intensifiers, expletives, and evaluative vocabulary), parallelism, repetition, and their combined deployment, as well as somatic and environmental imagery and retort as a dialogic device. Each mechanism was shown to fulfill a distinct functional role in constructing the narrator's affective voice and managing the reader's emotional engagement.

The third objective — to account for the translation decisions made and to analyze the techniques applied in rendering the text into Ukrainian — was fulfilled through the analysis in section 2.3. Modulation predominated as the primary technique (30%), reflecting the frequency of cases where emotional charge required a shift in perspective or semantic framing to achieve equivalent affective impact in Ukrainian. The following translation techniques were applied:

- Modulation (30%)
- Concretization (17%)
- Literal translation (10%)
- Amplification (10%)
- Compression (7%)
- Idiomatic equivalent (5%)
- Calque (4%)
- Discursive creation (4%)
- Functional equivalent (3%)
- Other (10%)

List of References

1. Baker, M., & Saldanha, G. (Eds.). (2020). *Routledge encyclopedia of translation studies* (3rd ed.). Routledge. <https://www.taylorfrancis.com/books/edit/10.4324/9781315678627/routledge-encyclopedia-translation-studies-gabriela-saldanha-mona-baker>
2. Blackwood, M. (2023). *Empire of flame and thorns*. Self-published.
3. Brems, E., Meylaerts, R., & van Doorslaer, L. (Eds.). (2016). *The known unknowns of translation studies*. John Benjamins. https://api.pageplace.de/preview/DT0400.9789027269225_A24758496/preview-9789027269225_A24758496.pdf
4. Díaz-Millón, M., & Olvera-Lobo, M. D. (2021). Towards a definition of transcreation: A systematic literature review. *Perspectives*, 30(4), 591–606. <https://doi.org/10.1080/0907676X.2021.2004177>
5. Gambier, Y. (2016). Rapid and radical changes in translation and translation studies. *International Journal of Communication*, 10, 887–906. <https://ijoc.org/index.php/ijoc/article/view/3824>
6. Venuti, L. (2008). *The translator's invisibility: A history of translation* (2nd ed.). Routledge. https://en.wikipedia.org/wiki/The_Translator%27s_Invisibility
7. Sydorenko Y. (2023). PROPER NAMES IN FANTASY GENRE AND THEIR TRANSLATION <https://journal.ldubgd.edu.ua/index.php/philology/article/view/2610/2500>
8. Kozachuk, A. (2023). Perekladatski transformatsii ta pryomy: terminolohichni vyklyky u perekladoznavstvi. *Nova Filolohiia*, 89, 129–136. <https://novafilolohiia.zp.ua/index.php/new-philology/article/view/828>
9. Malmkjær, K. (2020). *Translation and creativity*. Routledge. https://scholar.google.com/scholar?hl=ru&as_sdt=0%2C5&q=Malmkj%C3%A6r%2C+K.+%282020%29.+Translation+and+creativity.+Routledge&btnG=
10. Molina, L., & Hurtado Albir, A. (2002). Translation techniques revisited: A dynamic and functionalist approach. *Meta*, 47(4), 498–512. <https://doi.org/10.7202/008033ar>
11. Nord, C. (2018). *Translating as a purposeful activity: Functionalist approaches explained* (2nd ed.). Routledge. https://scholar.google.com/scholar?hl=ru&as_sdt=0%2C5&q=Nord%2C+C.+%282018%29.+Translating+as+a+purposeful+activity%3A+Functionalist+approaches+explained+%282nd+ed.%29.+Routledge.&btnG=
12. Mintsis E. Telegina N. (2024) Literary stylistics and translation strategies in literary translation <https://kaf.cnu.edu.ua/wp-content/uploads/sites/89/2024/11/navchalnyj-posibnyk-literary-stylistics-and-translation-strategies-in-literary-translation-1.pdf>
13. Radetska, S., & Milova, O. (2025). Metaphor as a Pragmatic Tool for Stylistic Enhancement: Cognitive and Translation Studies Perspectives. <https://studiap.kubg.edu.ua/index.php/journal/article/view/506>
14. Vitvitska, N., & Yesypenko, N. (2023). Lexical and Grammatical Features of Direct Speech of the Trickster-Character in Fiction Discourse (Based on the Material of Neil Gaiman's Collection "Scandinavian Mythology"). <https://doi.org/10.28925/2311-2425.2023.214>
15. Bilyk, O., & Podoliak, Z. (2020). Figurative comparative constructions and ways of their reproduction in Ukrainian translations <https://doi.org/10.32841/2409-1154.2020.46-3.29>

16. Newmark, P. (1988). A textbook of translation (Vol. 66, pp. 1-312). New York: Prentice hall. <https://surl.li/wvorup>
17. Chesterman, A. (2000). A causal model for translation studies. In M. Olohan (Ed.), *Intercultural Faultlines: Research Models in Translation Studies I* (pp. 15–27). St. Jerome. <https://benjamins.com/catalog/btl.132.c10>
18. Ma, G., Husain, S., & Wan Sulong, W. M. (2025). Stylistic reproduction in translation studies (2014–2024): A systematic review. *SAGE Open*, 15(4). <https://doi.org/10.1177/21582440251396159>
19. Boase-Beier, J. (2006). *Stylistic approaches to translation*. St. Jerome Publishing.
20. Dynel, M. (2009). Beyond a joke: Types of conversational humour. *Language and Linguistics Compass*, 3(5), 1284–1299.
21. Gibbons, A., & Whiteley, S. (2018). *Contemporary stylistics: Language, cognition, interpretation*. Edinburgh University Press.
22. Leech, G., & Short, M. (2007). *Style in fiction: A linguistic introduction to English fictional prose* (2nd ed.). Pearson Longman.
23. McGuigan, B. (2007). *Rhetorical devices*. Prestwick House.
24. Petrilli, S., & Ji, M. (Eds.). (2023). *Intersemiotic perspectives on emotions: Translating across languages and cultures*. Routledge.
25. Simpson, P. (2004). *Stylistics: A resource book for students*. Routledge.
26. Stockwell, P., & Whiteley, S. (Eds.). (2014). *The Cambridge handbook of stylistics*. Cambridge University Press.
27. Thomas, B. (2012). *Fictional dialogue: Speech and conversation in the modern and postmodern novel*. University of Nebraska Press.
28. Wales, K. (2011). *A dictionary of stylistics* (3rd ed.). Routledge.

Appendix A

Quantitative distribution of translation techniques

■ Modulation 30% ■ Concretization 17% ■ Literal translation 10% ■ Amplification 10% ■ Compression 7%
■ Idiomatic equiv. 5% ■ Calque 4% ■ Discursive creation 4% ■ Functional equiv. 3% ■ Other 10%

